תורה נבֿיאים וכתובֿים
תּרגום ייִדיש פֿון יהואש

נְחֶמְיָה

א 1 די ווערטער פֿון נחֶמיָה דעם זון פֿון חכַליָהן.

עס איז געווען אין חודש כּסלֵו אין צוואַנציקסטן יאָר, בעת איך בין
געווען אין דער הויפּטשטאָט שושַן, 2 איז געקומען חנָני, איינער פֿון
מײַנע ברידער, ער און [אַנדערע] מענער פֿון יהודה, און איך האָב זיי
געפֿרעגט וועגן די ייִדן, די אַנטרונענע וואָס זײַנען געבליבן פֿון דער
געפֿאַנגענשאַפֿט, און וועגן ירושָלַיִם. 3 האָבן זיי צו מיר געזאָגט: די
געבליבענע וואָס זײַנען געבליבן פֿון דער געפֿאַנגענשאַפֿט דאָרטן אין
דער מדינה, זײַנען אין גרויס אומגליק און אין שאַנד, און די מויער
פֿון ירושָלַיִם איז אײַנגעבראָכן, און אירע טויערן זײַנען פֿאַרברענט
אין פֿײַער. 4 איז, ווי איך האָב געהערט די דאָזיקע ווערטער, אַזוי
האָב איך זיך געזעצט און האָב געוויינט און האָב טעג געטרויערט,
און איך האָב געפֿאַסט און האָב מתפּלל געווען פֿאַר דעם גאָט פֿון
הימל. 5 און איך האָב געזאָגט: איך בעט דיך, יהוה, גאָט פֿון די
הימלען, גרויסער און פֿאָרכטיקער גאָט, וואָס היט דעם בונד און די
גענאָד צו די וואָס האָבן אים ליב, און צו די וואָס היטן זײַנע געבאָט.
6 זאָל, איך בעט דיך, דײַן אויער זײַן פֿאַרנעמיק, און דײַנע אויגן אָפֿן,
צוצוהערן צו דער תּפֿילה פֿון דײַן קנעכט וואָס איך בין מתפּלל פֿאַר
דיר אַצונד טאָג און נאַכט פֿון וועגן די קינדער פֿון ישׂראל, דײַנע
קנעכט, און בין זיך מתוודה אויף די זינד פֿון די קינדער פֿון ישׂראל,
וואָס מיר האָבן צו דיר געזינדיקט; יאָ, איך און דאָס הויז פֿון מײַן
פֿאָטער האָבן געזינדיקט. 7 פֿאַרדאָרבן זײַנען מיר געווען פֿאַרדאָרבן

אַקעגן דיר, און מיר האָבן ניט געהיט די געבאָט און די חוקים און די
געזעצן וואָס דו האָסט באַפֿוילן דײַן קנעכט משהן.
8 דערמאָן זיך, איך בעט דיך, דאָס וואָרט וואָס דו האָסט אָנגעזאָגט
דײַן קנעכט משהן, אַזוי צו זאָגן: ”וועט איר פֿעלשן, וועל איך אײַך
צעשפּרייטן צווישן די פֿעלקער. 9 אָבער אַז איר וועט אײַך אומקערן
צו מיר, און היטן מײַנע געבאָט און זיי טאָן, מעגן אײַערע
פֿאַרשטויסענע זײַן אין עק הימל, וועל איך פֿון דאָרטן זיי
אײַנזאַמלען, און וועל זיי ברענגען אין דעם אָרט וואָס איך האָב
אויסדערוויילט צו מאַכן רוען מײַן נאָמען דאָרטן“. 10 זיי זײַנען דאָך
דײַנע קנעכט און דײַן פֿאָלק וואָס דו האָסט אויסגעלייזט מיט דײַן
גרויס שטאַרקייט, און מיט דײַן מאַכטיקער האַנט. 11 איך בעט דיך,
גאָט, זאָל נון דײַן אויער זײַן פֿאַרנעמיק צו דער תּפֿילה פֿון דײַן
קנעכט, און צו דער תּפֿילה פֿון דײַנע קנעכט וואָס ווילן פֿאָרכטן דײַן
נאָמען, און באַגליק, איך בעט דיך, הײַנט דײַן קנעכט, און גיב אים
דערבאַרימונג בײַ דעם דאָזיקן מאַן.

און איך בין געווען אַ טראַנקמײַסטער בײַם מלך.

ב 1 און עס איז געווען אין חודש ניסן, אין צוואַנציקסטן יאָר פֿון
מלך אַרתּחשַׁסתּאָ, איז ווײַן געווען פֿאַר אים, און איך האָב
גענומען דעם ווײַן, און האָב דערלאַנגט דעם מלך. און איך בין קיין
מאָל פֿריער ניט געווען טרויעריק פֿאַר אים. 2 האָט דער מלך צו מיר
געזאָגט: פֿאַר וואָס איז דײַן פּנים טרויעריק, אַז קראַנק ביסטו ניט?
דאָס איז ניט אַנדערש סײַדן אַ טרויערקייט פֿון האַרצן. האָב איך
זייער שטאַרק מורא געהאַט. 3 און איך האָב געזאָגט צום מלך:
אייביק לעבן זאָל דער מלך! פֿאַר וואָס זאָל מײַן פּנים ניט זײַן
טרויעריק, אַז די שטאָט, דער אָרט פֿון מײַנע עלטערנס קבֿרים, איז
חרבֿ, און אירע טויערן זײַנען פֿאַרצערט פֿון פֿײַער? 4 האָט דער מלך
צו מיר געזאָגט: וואָס פֿאַרלאַנגסטו דען? האָב איך מתפּלל געווען
צום גאָט פֿון הימל. 5 און איך האָב געזאָגט צום מלך: אויב דעם מלך
איז ווילגעפֿעלן, און אויב דײַן קנעכט איז ווילגעפֿעלן פֿאַר דיר, אַז
דו זאָלסט מיך לאָזן גיין קיין יהודה צו דער שטאָט פֿון מײַנע
עלטערנס קבֿרים, אַז איך זאָל זי אָפּבויען. 6 האָט דער מלך צו מיר
געזאָגט – און די מלכּה איז געזעסן לעבן אים – : אויף ביז וואַנען

וועט זײַן דײַן גײן? און ווען וועסטו זיך אומקערן? און עס איז
וווילגעפֿעלן פֿאַר דעם מלך, און ער האָט מיך געלאָזט גײן, אַז איך
האָב אים געגעבן אַ צײַט. 7 און איך האָב געזאָגט צום מלך: אויב
דעם מלך איז וווילגעפֿעלן, זאָל מען מיר געבן בריוו צו די פֿירשטן
פֿון יענער זײַט טײַך, אַז זיי זאָלן מיך לאָזן דורכגײן, ביז איך וועל
קומען קיין יהודה; 8 און אַ בריוו צו אָסָף דעם היטער פֿון מלכס
בוימגאָרטן, אַז ער זאָל מיר געבן האָלץ אויף צו לייגן באַלקנס אויף
די טויערן פֿון דער פֿעסטונג וואָס צום הויז, און פֿאַר דער
שטאָטמויער, און פֿאַר דעם הויז, וואָס איך וועל קומען צו אים. און
דער מלך האָט מיר געגעבן לויט דער גוטער האַנט פֿון מײַן גאָט אויף
מיר.

9 און איך בין געקומען צו די פֿירשטן פֿון יענער זײַט טײַך, און האָב
זיי געגעבן די בריוו פֿון מלך; און דער מלך האָט געשיקט מיט מיר
עלצטע פֿון חיל, און רײַטער. 10 האָט דערהערט סַנבַּלַט דער חוֹרוֹני,
און טוֹבִיָה דער עַמוֹנישער קנעכט, און זיי האָט פֿאַרדראָסן אַ גרויס
פֿאַרדראָס וואָס אַ מענטש איז געקומען זוכן גוטס פֿאַר די קינדער
פֿון ישׂראל.

11 און איך בין געקומען קיין ירושָלַיִם, און בין דאָרטן געווען דרײַ
טעג. 12 און איך בין אויפֿגעשטאַנען בײַ נאַכט, איך און עטלעכע
מענער מיט מיר; און איך האָב ניט דערציילט קיין מענטשן וואָס מײַן
גאָט האָט אַרײַנגעגעבן אין מײַן האַרצן צו טאָן אין ירושָלַיִם; און
קיין בהמה האָב איך מיט מיר ניט געהאַט, אַחוץ די בהמה וואָס איך
בין אויף איר געריטן. 13 און איך בין אַרויס דורך דעם טויער פֿון
טאָל בײַ נאַכט, און אַקעגן דעם שלאַנגענקוואַל, און צו דעם
מיסטטויער, און איך האָב באַטראַכט די מויערן פֿון ירושָלַיִם וואָס
זײַנען געווען אײַנגעבראָכן, און אירע טויערן וואָס זײַנען געווען
פֿאַרצערט פֿון פֿײַער. 14 און איך בין אַריבערגעגאַנגען צום
קוואַלטויער, און צום מלכס טײַך; אָבער עס איז ניט געווען אָרט
גענוג פֿאַר דער בהמה אונטער מיר דורכצוגײן. 15 און איך בין
אַרויפֿגעגאַנגען דורכן טאָל אין דער נאַכט, און האָב באַטראַכט די
מויער; און איך האָב זיך אומגעקערט און בין געקומען צום טויער
פֿון טאָל, און האָב זיך צוריקגעקערט. 16 און די פֿאָרשטייער האָבן
ניט געוווּסט וווּהין איך בין געגאַנגען, און וואָס איך טו, וואָרום די
ייִדן, און די כֹּהנים, און די אַדללײַט, און די פֿאָרשטייער, און די

איבעריקע וואָס האָבן געטאָן די אַרבעט, האָב איך ביז אַהער
גאָרנישט דערציילט.

17 און איך האָב צו זיי געזאָגט: איר זעט אין וואָס פֿאַר אַן אומגליק
מיר זײַנען, אַז ירושָלַיִם איז חרבֿ, און אירע טויערן זײַנען פֿאַרברענט
פֿון פֿײַער; קומט און לאָמיר אָפּבויען די מויער פֿון ירושָלַיִם, אַז מיר
זאָלן מער ניט זײַן צו שאַנד. 18 און איך האָב זיי דערציילט וועגן דער
האַנט פֿון מײַן גאָט וואָס איז געווען גוט אויף מיר, און אויך די
ווערטער פֿון מלך וואָס ער האָט מיר געזאָגט. האָבן זיי געזאָגט:
לאָמיר אויפֿשטיין און בויען. און זיי האָבן געשטאַרקט זייערע הענט
צום גוטן.

19 האָט דערהערט סַנבַלַט דער חוֹרוֹני, און טוֹבִיָה דער עַמוֹנישער
קנעכט, און גֶשֶם דער אַראַבער, און זיי האָבן געשפּעט פֿון אונדז, און
האָבן אונדז מבֿזה געווען, און האָבן געזאָגט: וואָס איז די דאָזיקע
זאַך וואָס איר טוט? ווילט איר קעגן דעם מלך ווידערשפּעניקן?
20 האָב איך זיי געגעבן אַן ענטפֿער און האָב צו זיי געזאָגט: דער
גאָט פֿון הימל, ער וועט אונדז באַגליקן, און מיר זײַנע קנעכט וועלן
אויפֿשטיין און וועלן בויען; און איר האָט ניט קיין חלק און קיין
רעכט און קיין געדעכעניש אין ירושָלַיִם.

ג 1 און אֶלְיָשיבֿ דער כֹּהן-גָדול און זײַנע ברידער די כֹּהנים זײַנען
אויפֿגעשטאַנען און האָבן אויפֿגעבויט דעם שאָפֿטויער; זיי האָבן
אים געהייליקט, און אַרײַנגעשטעלט זײַנע טירן; און ביז צום טורעם
הַמֵאָה האָבן זיי אים געהייליקט, ביז צום טורעם חנַנאֵל. 2 און לעבן
אים האָבן געבויט די מענער פֿון יריחוֹ. און לעבן דעם האָט געבויט
זַכּור דער זון פֿון אִמרין. 3 און דעם פֿישטויער האָבן געבויט די זין
פֿון הַסנָאָהן; זיי האָבן געלייגט זײַנע באַלקנס, און אַרײַנגעשטעלט
זײַנע טירן, זײַנע שלעסער, און זײַנע ריגלען. 4 און לעבן זיי האָט
פֿאַרריכט מרֵמוֹת דער זון פֿון אוּרִיָה דעם זון פֿון הַקוֹצן. און לעבן זיי
האָט פֿאַרריכט משוּלָם דער זון פֿון ברֶכיָה דעם זון פֿון משֵיזַבֿאֵלן.
און לעבן זיי האָט פֿאַרריכט צָדוֹק דער זון פֿון בַעֲנאָן. 5 און לעבן זיי
האָבן פֿאַרריכט די תקוֹעִים; אָבער זייערע גרויסע לײַט האָבן ניט
אַרײַנגעטאָן זייער נאַקן אין דעם דינסט פֿון זייער האַר. 6 און דעם

אַלטן טויער האָט פֿאַרריכט יוֹיָדָע דער זון פֿון פּסֵחן, און משוּלָם
דער זון פֿון בסוֹדיָהן; זיי האָבן געלייגט זײַנע באַלקנס, און
אַרײַנגעשטעלט זײַנע טירן און זײַנע שלעסער און זײַנע ריגלען. 7 און
לעבן זיי האָט פֿאַרריכט מלַטיָה דער גִבעוֹני, און יָדוֹן דער מרוֹנוֹתי,
די מענטשן פֿון גִבעוֹן און פֿון מִצפּה, וואָס האָבן געהערט צו דעם
טראָן פֿון דעם פּירשט פֿון יענער זײַט טײַך. 8 און לעבן דעם האָט
פֿאַרריכט עוּזיאֵל דער זון פֿון חַרהֲיָהן, פֿון די גאָלדשמידן; און לעבן
אים האָט פֿאַרריכט חֲנַניָה, אַ זון פֿון די בשׂמים-מאַכער; און זיי
האָבן באַפֿעסטיקט ירושָלַיִם ביז דער ברייטער מויער. 9 און לעבן זיי
האָט פֿאַרריכט רפָיָה דער זון פֿון חורן, דער האַר פֿון אַ האַלבער
געגנט פֿון ירושָלַיִם. 10 און לעבן זיי האָט פֿאַרריכט ידָיָה דער זון פֿון
חרוּמַפֿן, אַקעגן זײַן הויז. און לעבן אים האָט פֿאַרריכט חַטוש דער
זון פֿון חשַבנֵיָה. 11 אַ צווייטע שטרעק האָט פֿאַרריכט מַלכִּיָה דער זון
פֿון חרימען, און חשוּב דער זון פֿון פּחת-מוֹאָבן; אויך דעם טורעם
פֿון די אויוונס. 12 און לעבן דעם האָט פֿאַרריכט שַלוּם דער זון פֿון
הַלוֹחשן, דער האַר פֿון אַ האַלבער געגנט פֿון ירושָלַיִם, ער און זײַנע
טעכטער. 13 דעם טויער פֿון טאָל האָט פֿאַרריכט חנון, און די
באַוווינער פֿון זָנוֹח; זיי האָבן אים געבויט, און אַרײַנגעשטעלט זײַנע
טירן, זײַנע שלעסער, און זײַנע ריגלען; אויך טויזנט אײַלן פֿון דער
מויער ביז דעם מיסטטויער. 14 און דעם מיסטטויער האָט פֿאַרריכט
מַלכִּיָה דער זון פֿון רֵכָבן, דער האַר פֿון דער געגנט פֿון בית-כֶּרֶם; ער
האָט אים געבויט, און אַרײַנגעשטעלט זײַנע טירן, זײַנע שלעסער,
און זײַנע ריגלען. 15 און דעם קוואַלטויער האָט פֿאַרריכט שַלון דער
זון פֿון כָּל-חוֹזֶהן, דער האַר פֿון דער געגנט פֿון מִצפּה; ער האָט אים
געבויט, און אים צוגעדעקט, און אַרײַנגעשטעלט זײַנע טירן, זײַנע
שלעסער, און זײַנע ריגלען; אויך די מויער פֿון דעם טײַך פֿון שֶלַח
בײַם גאָרטן פֿון מלך, און ביז די טרעפּ וואָס נידערן אַראָפּ פֿון דודס
שטאָט. 16 נאָך אים האָט פֿאַרריכט נחֶמיָה דער זון פֿון עַזבוּקן, דער
האַר פֿון אַ האַלבער געגנט פֿון בית-צור, ביז אַקעגן די קבָרים פֿון
דוד, און ביז דעם געמאַכטן טײַך, און ביז צום הויז פֿון די גיבוֹרים.
17 נאָך אים האָבן פֿאַרריכט די לוִיִים, רחום דער זון פֿון בנין. לעבן
אים האָט פֿאַרריכט חשַביָה דער האַר פֿון אַ האַלבער געגנט פֿון
קעִילָה, פֿאַר זײַן געגנט. 18 נאָך אים האָבן פֿאַרריכט זייערע ברידער,
בַוַי דער זון פֿון חֵנָדָדן, דער האַר פֿון אַ האַלבער געגנט פֿון קעִילָה.
19 און לעבן אים האָט פֿאַרריכט עֵזֶר, דער זון פֿון יֵשוּעַן, דער האַר
פֿון מִצפּה, אַ צווייטע שטרעק, אַקעגן ווו מע גייט אַרויף צום

וואַפֿנהויז בײַם ווינקל. 20 נאָך אים האָט פֿלײַסיק פֿאַרריכט ברוך
דער זון פֿון זַכַּין, אַ צווייטע שטרעק, פֿון ווינקל ביזן אײַנגאַנג פֿון
אֶלְיָשִיבֿ דעם כֹּהן-גָדולס הויז. 21 נאָך אים האָט פֿאַרריכט מְרֵמוֹת
דער זון פֿון אוּרִיָה דעם זון פֿון הַקוֹצן, אַ צווייטע שטרעק, פֿון דעם
אײַנגאַנג פֿון אֶלְיָשִיבֿס הויז און ביזן סָוף פֿון אֶלְיָשִיבֿס הויז. 22 און
נאָך אים האָבן פֿאַרריכט די כֹּהנים, די מענטשן פֿון דער [יַרדן-]
געגנט. 23 נאָך דעם האָבן פֿאַרריכט בנימין און חשובֿ אַקעגן זייער
הויז. נאָך דעם האָט פֿאַרריכט עֲזַרִיָה דער זון פֿון מַעֲשֵׂיָה דעם זון פֿון
עֲנַנִיָהן לעבן זײַן הויז. 24 נאָך אים האָט פֿאַרריכט בנוי דער זון פֿון
חנָדָדן, אַ צווייטע שטרעק, פֿון עֲזַרִיָהס הויז ביזן ווינקל, און ביזן עק.
25 פּלָל דער זון פֿון עוזַין האָט פֿאַרריכט אַקעגן דעם עק, און דעם
טורעם וואָס איז אַרויסגערוקט פֿון דעם אויבערשטן הויז פֿון
מלך וואָס בײַם הויף פֿון דער וואַך. נאָך אים פְּדָיָה דער זון פֿון
פּרעוֹשן. — 26 און די נתינים זײַנען געזעסן אין עוֹפֿל ביז קעגן דעם
וואַסערטויער צו מזרח און דעם אַרויסגערוקטן טורעם. — 27 נאָך
אים האָבן פֿאַרריכט די תּקוֹעִים אַ צווייטע שטרעק, פֿון אַקעגן דעם
גרויסן אַרויסגערוקטן טורעם און ביז דער מויער פֿון עוֹפֿל. 28 איבער
דעם פֿערדטויער האָבן פֿאַרריכט די כֹּהנים, איטלעכער אַקעגן זײַן
הויז. 29 נאָך דעם האָט פֿאַרריכט צָדוֹק דער זון פֿון אִמֵרן אַקעגן זײַן
הויז. און נאָך אים האָט פֿאַרריכט שמַעְיָה דער זון פֿון שכַנְיָהן, דער
היטער פֿון מזרח-טויער. 30 נאָך אים האָט פֿאַרריכט חֲנַנְיָה דער זון
פֿון שֶלֶמְיָהן, און חנון דער זעקסטער זון פֿון צָלָפֿן, אַ צווייטע
שטרעק. נאָך אים האָט פֿאַרריכט משוּלָם דער זון פֿון בֶּרֶכְיָהן, אַקעגן
זײַן קאַמער. 31 נאָך אים האָט פֿאַרריכט מַלכִּיָה, אַ זון פֿון די
גאָלדשמידן, ביז דעם הויז פֿון די נתינים און די האַנדלסלײַט, אַקעגן
דעם טויער הַמִפְקָד, און ביז דער אויבערשטוב פֿון ווינקל. 32 און
צווישן דער אויבערשטוב פֿון ווינקל און דעם שאָפֿטויער האָבן
פֿאַרריכט די גאָלדשמידן און די קרעמער.

33 און עס איז געווען, ווי סַנבַלַט האָט געהערט אַז מיר בויען די
מויער, אַזוי האָט אים געברענט, און ער האָט שטאַרק געצערנט; און
ער האָט געשפּעט פֿון די ייִדן. 34 און ער האָט גערעדט פֿאַר זײַנע
ברידער און דעם חיל פֿון שוֹמרוֹן, און האָט געזאָגט: וואָס טוען די
דאָזיקע צעקראָכענע ייִדן? וועט מען זיי דען לאָזן? וועלן זיי דען
קרבנות שלאַכטן? וועלן זיי עס ענדיקן אין אַ טאָג? וועלן זיי
אויפֿלעבן די שטיינער פֿון די הויפֿנס ערד, אַז זיי זײַנען פֿאַרברענט?

35 און טוֹבִיָה דער עַמוֹני איז געווען לעבן אים, און האָט געזאָגט:
אַפִילו אַז זיי בויען שוין יאָ, ווען אַ פֿוקס זאָל אַרויפֿגיין, וועט ער
צעברעכן זייער שטיינערנע מויער.

36 הער, גאָט אונדזערער, ווי מיר זײַנען געוואָרן צו שפּאָט, און קער
אום זייער לעסטערונג אויף זייער קאָפּ, און גיב זיי צו רויב אין לאַנד
פֿון געפֿאַנגענשאַפֿט; 37 און זאָלסט ניט פֿאַרדעקן זייער זינד, און
זייער חטא זאָל ניט פֿאַרמעקט ווערן פֿון פֿאַר דיר, וואָרום זיי האָבן
דיך דערצערנט פֿאַר די בויער.

38 אַזוי האָבן מיר געבויט די מויער; און די גאַנצע מויער איז
פֿאַרבונדן געוואָרן ביז איר העלפֿט; וואָרום דאָס פֿאָלק האָט געהאַט
האַרץ צו טאָן.

ד

1 און עס איז געווען, אי סַנבַלַט, און טוֹבִיָה, און די אַראַבער,
און די עַמוֹנים, און די אַשדוֹדים, האָבן געהערט אַז די מויערן
פֿון ירושָלַיִם ווערן פֿאַרריכט, אַז די בראָכן האָבן אָנגעהויבן
פֿאַרשטאָפּט צו ווערן, האָט זיי זייער געברענט. 2 און זיי האָבן
געמאַכט אַ בונט אַלע אין איינעם, צו קומען מלחמה האַלטן אויף
ירושָלַיִם, און אָנמאַכן דרינען אַ מהומה. 3 האָבן מיר מתפּלל געווען
צו אונדזער גאָט, און מיר האָבן געשטעלט אַ וואַך אַקעגן זיי בײַ טאָג
און בײַ נאַכט, [זיך צו שיצן] פֿאַר זיי. 4 און יהודה האָט געזאָגט: דער
כּוח פֿון די לאַסטטרעגער איז אָפּגעשוואַכט, און ערד אָפּצוראַמען
איז דאָ אַ סך, און מיר קענען ניט בויען די מויער. 5 און אונדזערע
שׂוֹנאים האָבן געזאָגט: זאָלן זיי ניט מערקן און ניט זען, ביז מיר
וועלן קומען צווישן זיי, און וועלן זיי אויסהרגען, און פֿאַרשטערן די
אַרבעט. 6 און עס איז געווען, אַז די ייִדן וואָס זײַנען געזעסן בײַ זיי,
זײַנען צו אונדז געקומען, האָבן זיי אונדז צען מאָל געזאָגט: איר
מוזט זיך אומקערן צו אונדז פֿון אַלע ערטער. 7 האָב איך
אויסגעשטעלט אונטער דעם אָרט הינטער דער מויער, אין די אָפֿענע
פּלעצער – איך האָב אויסגעשטעלט דאָס פֿאָלק לויט משפּחות, מיט
זייערע שווערדן, זייערע שפּיזן, און זייערע בויגנס. 8 און איך האָב זיך
אומגעקוקט, און בין אויפֿגעשטאַנען און האָב געזאָגט צו די
אַדללײַט, און צו די פֿאָרשטייער, און צו דעם איבעריקן פֿאָלק: איר

זאָלט ניט מוֹרא האָבן פֿאַר זיי; דערמאָנט אײַך אָן גאָט, דעם גרויסן
און דעם פֿאָרכטיקן, און האַלט מלחמה פֿאַר אײַערע ברידער,
אײַערע זין און אײַערע טעכטער, אײַערע ווײַבער, און אײַערע הײַזער.

9 און עס איז געווען, ווי אונדזערע פֿײַנט האָבן געהערט, אַז מיר
האָבן זיך דערוווּסט, און גאָט האָט פֿאַרשטערט זייער עצה, אַזוי
האָבן מיר זיך אַלע אומגעקערט צו דער מויער, איטלעכער צו זײַן
אַרבעט. 10 און עס איז געווען פֿון יענעם טאָג אָן, האָבן העלפֿט פֿון
מײַנע יונגען געטאָן די אַרבעט, און העלפֿט פֿון זיי האָבן געהאַלטן די
שפּיזן, די שילדן און די בויגנס, און די פּאַנצערס; און די האַרן זײַנען
געווען הינטער דעם גאַנצן הויז פֿון יהודה 11 וואָס האָבן געבויט די
מויער. און די לאַסטטרעגער לאָדנדיק האָבן מיט איין האַנט זייערער
געטאָן די אַרבעט, און איינע האָט געהאַלטן דעם וואַפֿן. 12 און די
בויער זײַנען געווען אָנגעגורט איטלעכער מיט זײַן שווערד אויף זײַנע
לענדן, און אַזוי האָבן זיי געבויט; און אַ שוֹפֿר-בלאָזער איז געווען
לעבן מיר. 13 און איך האָב געזאָגט צו די אַדללײַט, און צו די
פֿאָרשטייער, און צו דעם איבעריקן פֿאָלק: די אַרבעט איז גרויס און
אויסגעברייט, און מיר זײַנען אָפּגעזונדערט אויף דער מויער, ווײַט
איינער פֿון אַנדערן. 14 איז, אין דעם אָרט וואָס איר וועט הערן דעם
קָול פֿון שוֹפֿר, אַהין זאָלט איר זיך אײַנזאַמלען צו אונדז; אונדזער
גאָט וועט מלחמה האַלטן פֿאַר אונדז.

15 אַזוי האָבן מיר געטאָן די אַרבעט; און אַ העלפֿט פֿון זיי האָבן
געהאַלטן די שפּיזן פֿון אויפֿגאַנג פֿון פֿרימאָרגן ביז די שטערן זײַנען
אַרויס. 16 איך האָב אויך געזאָגט אין יענער צײַט צום פֿאָלק: זאָל
איטלעכער מיט זײַן יונג נעכטיקן אין ירושָלַיִם, כּדי זיי זאָלן אונדז
זײַן בײַ נאַכט פֿאַר אַ וואַך, און בײַ טאָג פֿאַר אַרבעט. 17 און ניט איך,
אָדער מײַנע ברידער און מײַנע יונגען און די וואַכלײַט וואָס הינטער
מיר, קיינער האָבן מיר ניט אויסגעטאָן אונדזערע קליידער; אַפֿילו
צום וואַסער איז איטלעכער געגאַנגען מיט זײַן וואַפֿן.

ה 1 און עס איז געווען אַ גרויס געשריי פֿון דעם פֿאָלק און זייערע
ווײַבער אויף זייערע ייִדישע ברידער. 2 און עס זײַנען געווען
אַזעלכע וואָס האָבן געזאָגט: מיר מיט אונדזערע זין און אונדזערע

טעכטער זײַנען פֿיל; טאָ לאָמיר קריגן תּבֿואה, כּדי מיר זאָלן עסן און
לעבן. 3 און געווען אַזעלכע וואָס האָבן געזאָגט: אונדזערע פֿעלדער
און אונדזערע ווײַנגערטנער און אונדזערע הײַזער פֿאַרזעצן מיר;
לאָמיר קריגן תּבֿואה, פֿון וועגן דעם הונגער. 4 און געווען אַזעלכע
וואָס האָבן געזאָגט: מיר האָבן געליִען געלט פֿאַר דעם מלכס אָפּצאָל
אויף אונדזערע פֿעלדער און אונדזערע ווײַנגערטנער. 5 און אַצונד,
אונדזער פֿלייש איז דאָך אַזוי ווי דאָס פֿלייש פֿון אונדזערע ברידער,
אונדזערע קינדער אַזוי ווי זייערע קינדער, און אָט מוזן מיר
באַצווינגען אונדזערע זין און אונדזערע טעכטער פֿאַר קנעכט, און
טייל פֿון אונדזערע טעכטער זײַנען שוין באַצוווּנגען, און אונדזער
האַנט איז אָן כּוח, און אונדזערע פֿעלדער און אונדזערע
ווײַנגערטנער געהערן צו אַנדערע.

6 האָט מיך זייער פֿאַרדראָסן ווי איך האָב געהערט זייער געשריי און
די דאָזיקע ווערטער. 7 און מײַן האַרץ האָט זיך באַקלערט אין מיר,
און איך האָב זיך געקריגט מיט די אַדללײַט און מיט די פֿאָרשטייער,
און איך האָב צו זיי געזאָגט: אויף וואָכער לײַט איר איטלעכער זײַן
ברודער? און איך האָב געמאַכט אַקעגן זיי אַ גרויסע אײַנזאַמלונג.
8 און איך האָב צו זיי געזאָגט: מיר האָבן אויסגעקויפֿט אונדזערע
ייִדישע ברידער וואָס זײַנען פֿאַרקויפֿט געווען צו גויִם, ווי ווײַט מיר
האָבן געקענט, און איר ווילט גאָר פֿאַרקויפֿן אײַערע ברידער, און זיי
זאָלן זיך פֿאַרקויפֿן צו אונדז? האָבן זיי געשוויגן און ניט געפֿונען קיין
ווערטער. 9 און איך האָב געזאָגט: ניט גוט איז די זאַך וואָס איר
טוט; דאַרפֿט איר ניט גיין אין מוֹרא פֿאַר אונדזער גאָט, אויס חרפּה
פֿאַר די גויִם אונדזערע פֿײַנט? 10 איך אויך, מײַנע ברידער און מײַנע
יונגען, האָבן זיי געליִען געלט און תּבֿואה. לאָמיר, איך בעט אײַך,
אָפּלאָזן דעם דאָזיקן חובֿ. 11 גיט זיי אָפּ, איך בעט אײַך, הײַנט זייערע
פֿעלדער, זייערע ווײַנגערטנער, זייערע אײלבערטגערטנער, און
זייערע הײַזער, און די הונדערטן זילבערשטיק, און די תּבֿואה, דעם
ווײַן, און דאָס אייל, וואָס איר מאָנט פֿון זיי. 12 האָבן זיי געזאָגט:
מיר וועלן אָפּגעבן, און מיר וועלן פֿון זיי ניט פֿאַרלאַנגען; מיר וועלן
אַזוי טאָן ווי דו זאָגסט. האָב איך גערופֿן די כֹּהנים, און איך האָב זיי
באַשוואָרן צו טאָן אַזוי ווי דער דאָזיקער צוזאָג. 13 אויך האָב איך
אויסגעטרייסלט מײַן שויס, און האָב געזאָגט: אַזוי זאָל גאָט
אויסטרייסלען יעטוועדער מאַן וואָס וועט ניט מקיים זײַן דעם
דאָזיקן צוזאָג, פֿון זײַן הויז, און פֿון זײַן מי, און אַזוי זאָל ער זײַן

אויסגעטרייסלט און ליידיק. און די גאַנצע אײַנזאַמלונג האָט
געזאָגט: אָמן! און זיי האָבן געלויבט גאָט. און דאָס פֿאָלק האָט
געטאָן אַזוי ווי דער דאָזיקער צוזאָג.

14 אויך האָב איך און מײַנע ברידער, פֿון דעם טאָג אָן וואָס מע האָט
מיר באַפֿוילן צו זײַן זייער פֿירשט אין לאַנד יהודה, פֿון דעם
צוואַנציקסטן יאָר און ביזן צוויי און דרײַסיקסטן יאָר פֿון דעם מלך
אַרתַּחשַׁסתּאָ, צוועלף יאָר, ניט געגעסן די שפּײַז פֿון אַ פֿירשט.
15 און די פֿריערדיקע פֿירשטן וואָס פֿאַר מיר האָבן באַשווערט אויפֿן
פֿאָלק, און זיי האָבן גענומען פֿון זיי פֿאַר ברויט און ווײַן, אַחוץ
פֿערציק שקָלים זילבער; אויך האָבן זייערע יונגען געוועלטיקט
איבער דעם פֿאָלק. אָבער איך האָב ניט געטאָן אַזוי, פֿון
גאָטספֿאָרכטיקייט. 16 און אויך בײַ דער אַרבעט פֿון דער דאָזיקער
מויער האָב איך צוגעלייגט אַ האַנט, הגם קיין פֿעלד האָבן מיר ניט
געקויפֿט; און אַלע מײַנע יונגען זײַנען געווען אײַנגעזאַמלט דאָרטן
בײַ דער אַרבעט. 17 און די ייִדן, און די פֿאָרשטייער, הונדערט און
פֿופֿציק מאַן, און די וואָס זײַנען צו אונדז געקומען פֿון די פֿעלקער
וואָס אַרום אונדז, זײַנען געווען בײַ מײַן טיש. 18 און וואָס איז
צוגעגרייט געוואָרן פֿאַר איין טאָג, איז געווען: איין אָקס, זעקס
געקליבענע שאָף; אויך עופֿות זײַנען צוגעגרייט געוואָרן בײַ מיר; און
אַלע צען טעג אַלערליי ווײַן לרוֹב. און פֿון דעסט וועגן האָב איך ניט
פֿאַרלאַנגט די שפּײַז פֿון אַ פֿירשט, ווײַל דער דינסט איז געווען
שווער אויף דעם דאָזיקן פֿאָלק. 19 דערמאָן מיר, גאָט מײַנער, צום
גוטן אַלץ וואָס איך האָב געטאָן פֿאַר דעם דאָזיקן פֿאָלק.

ו 1 און עס איז געווען, ווי סַנבַלַט, און טוֹבִיָה, און גֶשֶם דער
אַראַבער, און אונדזערע איבעריקע פֿײַנט האָבן געקריגן צו הערן
אַז איך האָב אויפֿגעבויט די מויער, און קיין בראָך איז ניט געבליבן
אין איר – הגם ביז יענער צײַט האָב איך נאָך ניט געהאַט
אַרײַנגעשטעלט טירן אין די טויערן – 2 האָט סַנבַלַט, און גֶשֶם,
געשיקט צו מיר, אַזוי צו זאָגן: קום, און לאָמיר זיך צונויפֿקומען אין
איינעם אין כּפָרים אין טאָל אוֹנוֹ. און זיי האָבן געטראַכט מיר צו
טאָן בייז. 3 האָב איך צו זיי געשיקט שלוחים, אַזוי צו זאָגן: אַ גרויסע
אַרבעט טו איך, און איך קען ניט אַראָפּנידערן; נאָך וואָס זאָל די

אַרבעט אויפֿהערן, אַז איך וועל זי אָפּלאָזן, און אַראָפּנידערן צו אײַך?
4 און זיי האָבן צו מיר געשיקט אַזוי ווי די דאָזיקע רייד פֿיר מאָל, און
איך האָב זיי געענטפֿערט אַזוי ווי די דאָזיקע רייד. 5 האָט סַנבַלַט
געשיקט צו מיר אַזוי ווי די דאָזיקע רייד אַ פֿינפֿט מאָל זײַן יונג מיט
אַן אָפֿענעם בריוו אין זײַן האַנט, 6 וואָס דערין איז געווען געשריבן:
צווישן די פֿעלקער הערט זיך, און גַשמו זאָגט, אַז דו און די ייִדן
טראַכטן צו ווידערשפּעניקן, דרום בויסטו די מויער, און דו ווילסט
ווערן בײַ זיי פֿאַר אַ מלך, לויט די דאָזיקע רייד. 7 און אויך האָסטו
אויפֿגעשטעלט נבֿיאים אויסצורופֿן וועגן דיר אין ירושָלַיִם, אַזוי צו
זאָגן: אַ מלך איז דאָ אין יהודה. און אַצונד וועט דער מלך קריגן צו
הערן אַזעלכע רייד. איז, אַצונד קום און לאָמיר אַן עצה האַלטן אין
איינעם. 8 האָב איך צו אים געשיקט, אַזוי צו זאָגן: אַזעלכע זאַכן ווי
דו זאָגסט זײַנען ניט געשען, נאָר פֿון דײַן האַרצן טראַכסטו זיי אויס.
9 וואָרום זיי אַלע האָבן אונדז געוואָלט אײַנשרעקן, אַזוי צו זאָגן:
זייערע הענט וועלן אָפּגעשלאַפֿט ווערן פֿון דער אַרבעט, און זי וועט
ניט געטאָן ווערן. און אַצונד, גאָט, שטאַרק מײַנע הענט.

10 און איך בין געקומען אין הויז פֿון שמַעיָה דעם זון פֿון דלָיָה, דעם
זון פֿון מהֵיטַבֿאֵלן, וואָס האָט זיך געהאַלטן אײַנגעשלאָסן; און ער
האָט געזאָגט: לאָמיר זיך צונויפֿקומען אין הויז פֿון גאָט, אינעווייניק
אין הֵיכל, און לאָמיר פֿאַרשליסן די טירן פֿון הֵיכל, וואָרום זיי וועלן
קומען דיך הרגען, און בײַ נאַכט וועלן זיי קומען דיך הרגען. 11 האָב
איך געזאָגט: זאָל אַזאַ מענטש ווי איך אַנטלויפֿן? און ווער פֿון מײַן
גלײַכן קען אַרײַנגיין אין הֵיכל, און בלײַבן לעבן? איך וועל ניט
אַרײַנגיין. 12 און איך האָב דערקענט, אַז ניט גאָט האָט אים
געשיקט, נאָר ער האָט גערעדט די נבֿואה וועגן מיר, ווײַל טוֹבֿיָה און
סַנבַלַט האָבן אים אָנגעדונגען. 13 ער איז דערפֿאַר געווען גדונגען,
כּדי איך זאָל מוֹרא קריגן, און איך זאָל טאָן אַזוי, און מיך
פֿאַרזינדיקן, און דאָס וועט זיי זײַן פֿאַר אַ שֵם-רַע כּדי זיי זאָלן מיך
קענען לעסטערן. 14 דערמאָן, גאָט מײַנער, טוֹבֿיָהן, און סַנבַלַטן לויט
די דאָזיקע מעשׂים זײַנע, און אויך נוֹעַדיָה דער נבֿיאה, און די
איבעריקע נבֿיאים וואָס האָבן מיך געוואָלט אײַנשרעקן.

15 און די מויער איז פֿאַרטיק געוואָרן אין פֿינף און צוואַנציקסטן
טאָג פֿון אֶלול, אין צוויי און פֿופֿציק טעג. 16 און עס איז געווען, ווי
אַלע אונדזערע פֿײַנט האָבן דערהערט, האָבן אַלע פֿעלקער וואָס

אַרום אונדז מוֹרא געקריגן, און זײ זײַנען זײער אַראָפּגעפֿאַלן בײַ זיך
אין די אויגן, וואָרום זײ האָבן געזען אַז פֿון אונדזער גאָט איז געטאָן
געוואָרן די דאָזיקע אַרבעט.

17 אויך האָבן אין יענע טעג די אַדללײַט פֿון יהודה געשיקט פֿיל
בריוו צו טוֹבִיָהן, און טוֹבִיָהס זײַנען געקומען צו זײ. 18 וואָרום פֿיל
אין יהודה זײַנען געווען געשוואָרענע צו אים, וואָרום ער איז געווען
דער אײדים פֿון שְכַנִיָה דעם זון פֿון אָרַחן, און זײַן זון יהוֹחָנָן האָט
גענומען די טאָכטער פֿון משוּלָם דעם זון פֿון בֶרֶכְיָהן. 19 אויך פֿלעגן
זײ דערצײלן פֿאַר מיר זײַנע גוטע מעלות, און מײַנע ווערטער פֿלעגן
זײ אַרויסטראָגן צו אים. כּדי מיך אײַנצושרעקן האָט טוֹבִיָה געשיקט
די בריוו.

ז 1 און עס איז געווען, ווי די מויער איז געווען אויפֿגעבויט, אַזוי
האָב איך אַרײַנגעשטעלט די טירן, און די טויערלײַט און די
זינגערס און די לְוִיִים זײַנען אויפֿגעזעצט געוואָרן. 2 און איך האָב
געגעבן מײַן ברודער חֲנָנִין, און חֲנַנִיָה דעם הויפּטמאַן פֿון דער
פֿעסטונג, דעם באַפֿעל איבער ירושָלַיִם; וואָרום ער איז געווען אַן
אמתער מענטש, און גאָטספֿאָרכטיקער פֿון אַ סך. 3 און איך האָב זײ
אָנגעזאָגט: די טויערן פֿון ירושָלַיִם זאָלן ניט געעפֿנט ווערן ביז די זון
ווערט הײס, און ווען מע איז נאָך אויף, זאָלן זײ צומאַכן די טירן; און
פֿאַרריגלט זײ; און מע זאָל שטעלן וואַכן פֿון די באַוווינער פֿון
ירושָלַיִם, איטלעכן אויף זײַן וואַך, און איטלעכן אַקעגן זײַן הויז.
4 און די שטאָט איז געווען ברײט און גרויס, און דאָס פֿאָלק דערין
ווינציק, און קײן הײַזער זײַנען ניט געווען געבויט. 5 און מײַן גאָט
האָט אַרײַנגעגעבן אין מײַן האַרצן, און איך האָב אײַנגעזאַמלט די
אַדללײַט, און די פֿאָרשטײער, און דאָס פֿאָלק, זיך צו פֿאַרצײכענען
לויטן יחוס, און איך האָב געפֿונען דעם יחוס-בריוו פֿון די וואָס זײַנען
אַרויפֿגעקומען צום ערשטן, און איך האָב געפֿונען געשריבן דערין:

6 דאָס זײַנען די קינדער פֿון דער יִדישער מדינה וואָס זײַנען
אַרויפֿגעגאַנגען פֿון די גלות-געפֿאַנגענע וואָס נבוּכַדנֶצַר דער מלך פֿון
בבֿל האָט פֿאַרטריבן, און זײ האָבן זיך אומגעקערט קײן ירושָלַיִם און
קײן יהודה, איטלעכער צו זײַן שטאָט; 7 די וואָס זײַנען געקומען מיט

זרובבֿלן, יַשוּעַן, נחֶמיָהן, עַזַריָהן, רַעַמיָהן, נַחמָנין, מָרדכַין, בלשָנען, מִספּרֶתן, בגוַין, נחומען, בעֲנָהן.

די צאָל פֿון די מענער פֿון די קינדער פֿון ישׂראל:

8 די קינדער פֿון פּרעוֹש, צוויי טויזנט הונדערט און צוויי און זיבעציק.

9 די קינדער פֿון שפֿטיָה, דרײַ הונדערט צוויי און זיבעציק.

10 די קינדער פֿון אָרַח, זעקס הונדערט צוויי און פֿופֿציק.

11 די קינדער פֿון פּחת-מוֹאָבֿ, פֿון די קינדער פֿון יֵשוּעַ און יוֹאָבֿ, צוויי טויזנט און אַכט הונדערט אַכצן.

12 די קינדער פֿון עֵילָם, טויזנט צוויי הונדערט פֿיר און פֿופֿציק.

13 די קינדער פֿון זַתּוּא, אַכט הונדערט פֿינף און פֿערציק.

14 די קינדער פֿון זַכַּי, זיבן הונדערט און זעכציק.

15 די קינדער פֿון בנוי, זעקס הונדערט אַכט און פֿערציק.

16 די קינדער פֿון בבי, זעקס הונדערט אַכט און צוואַנציק.

17 די קינדער פֿון עַזגָד, צוויי טויזנט דרײַ הונדערט צוויי און צוואַנציק.

18 די קינדער פֿון אַדוֹניקָם, זעקס הונדערט זיבן און זעכציק.

19 די קינדער פֿון בגוַי, צוויי טויזנט זיבן און זעכציק.

20 די קינדער פֿון עָדין, זעקס הונדערט פֿינף און פֿופֿציק.

21 די קינדער פֿון אָטֵר, פֿון חִזקִיָהן, אַכט און נײַנציק.

22 די קינדער פֿון חשום, דרײַ הונדערט אַכט און צוואַנציק.

23 די קינדער פֿון בצָי, דרײַ הונדערט פֿיר און צוואַנציק.

24 די קינדער פֿון חריף, הונדערט צוועלף.

25 די קינדער פֿון גִבֿעוֹן, פֿינף און נײַנציק.

26 די מענטשן פֿון בית-לֶחֶם און נטוֹפָֿה, הונדערט אַכט און אַכציק.

27 די מענטשן פֿון עֲנָתוֹת, הונדערט אַכט און צוואַנציק.

28 די מענטשן פֿון בית-עַזמָוֶת, צוויי און פֿערציק.

29 די מענטשן פֿון קִריַת-יעָרים, כּפֿירָה, און באֵרוֹת, זיבן הונדערט
דרײַ און פֿערציק.

30 די מענטשן פֿון רָמָה און גֶבֿע, זעקס הונדערט איין און צוואַנציק.

31 די מענטשן פֿון מִכמָס, הונדערט און צוויי און צוואַנציק.

32 די מענטשן פֿון בית-אֵל, און עַי, הונדערט דרײַ און צוואַנציק.

33 די מענטשן פֿון דער אַנדער נבֿוֹ, צוויי און פֿופֿציק.

34 די קינדער פֿון דער אַנדער עֵילָם, טויזנט צוויי הונדערט פֿיר און פֿופֿציק.

35 די קינדער פֿון חרִם, דרײַ הונדערט און צוואַנציק.

36 די קינדער פֿון יריחוֹ, דרײַ הונדערט פֿינף און פֿערציק.

37 די קינדער פֿון לוֹד, חָדיד, און אוֹנוֹ, זיבן הונדערט און איין און צוואַנציק.

38 די קינדער פֿון סנָאָהן, דרײַ טויזנט נײַן הונדערט און דרײַסיק.

39 די כֹּהנים:

די קינדער פֿון ידַעְיָה, פֿון דעם הויז פֿון יֵשועַ, נײַן הונדערט דרײַ און זיבעציק.

40 די קינדער פֿון אִמֵר, טויזנט צוויי און פֿופֿציק.

41 די קינדער פֿון פשחור, טויזנט צוויי הונדערט זיבן און פֿערציק.

42 די קינדער פֿון חרִם, טויזנט זיבעצן.

43 די לֵוִיִם:

די קינדער פֿון יֵשוּעַ, פֿון קַדמיאֵלן, פֿון די קינדער פֿון הוֹדוָה, פֿיר און זיבעציק.

44 די זינגערס:

די קינדער פֿון אָסָף, הונדערט אַכט און פֿערציק.

45 די טויערלײַט:

די קינדער פֿון שַלום, די קינדער פֿון אָטֵר, די קינדער פֿון טַלמוֹן, די קינדער פֿון עַקוּב, די קינדער פֿון חַטיטאָ, די קינדער פֿון שוֹבַי – הונדערט אַכט און דרײַסיק.

46 די נתינים:

די קינדער פֿון ציחאָ, די קינדער פֿון חֲשׂופֿאָ, די קינדער פֿון טַבעוֹת:
47 די קינדער פֿון קֵירוֹס, די קינדער פֿון סיעָא, די קינדער פֿון פּדוֹן;
48 די קינדער פֿון לבָנָה, די קינדער פֿון חגָבָאָ, די קינדער פֿון
שלמַי; 49 די קינדער פֿון חָנָן, די קינדער פֿון גִדֵל, די קינדער פֿון
גַחַר; 50 די קינדער פֿון ראָיָה, די קינדער פֿון רצין, די קינדער פֿון
נקוֹדאָ; 51 די קינדער פֿון גַזָם, די קינדער פֿון עוזאָ, די קינדער פֿון
פּסֵח; 52 די קינדער פֿון בסַי, די קינדער פֿון מְעונים, די קינדער פֿון
נפִֿישסים; 53 די קינדער פֿון בבוק, די קינדער פֿון חקופֿאָ, די קינדער
פֿון חַרחור; 54 די קינדער פֿון בצלית, די קינדער פֿון מחידאָ, די
קינדער פֿון חַרשאָ; 55 די קינדער פֿון ברקוֹס, די קינדער פֿון סיסראָ,
די קינדער פֿון תֶּמַך; 56 די קינדער פֿון נציחַ, די קינדער פֿון חַטיפֿאָ.

57 די קינדער פֿון שלמהס קנעכט:

די קינדער פֿון סוֹטַי, די קינדער פֿון סוֹפֿרֶת, די קינדער פֿון פּרידאָ;
58 די קינדער פֿון יַעֲלאָ, די קינדער פֿון דַרקוֹן, די קינדער פֿון גִדֵל;
59 די קינדער פֿון שפַֿטיָה, די קינדער פֿון חַטיל, די קינדער פֿון
פּוֹכֶרֶת-הַצבָיִים, די קינדער פֿון אָמוֹן.

60 אַלע נתינים און די קינדער פֿון שלמהס קנעכט: דרײַ הונדערט צוויי און נײַנציק.

61 און דאָס זײַנען די וואָס זײַנען אַרויפֿגעגאַנגען פֿון תֵּל-מֶלַח, תֵּל-חַרשאָ, כּרוּב, אַדּון, און אִמֵר, און האָבן ניט געקענט זאָגן זייער פֿאָטערהויז און זייער אָפּשטאַם, אויב זיי זײַנען פֿון ישׂראל:

62 די קינדער פֿון דלָיָה, די קינדער פֿון טוֹבִיָה, די קינדער פֿון נקוֹדאָ – זעקס הונדערט און צוויי און פֿערציק.

63 און פֿון די כֹּהנים: די קינדער פֿון חָבַיָה, די קינדער פֿון הַקוֹץ, די קינדער פֿון ברזִלַין וואָס האָט גענומען אַ ווײַב פֿון די טעכטער פֿון ברזִלַין פֿון גִלעָד, און איז גערופֿן געוואָרן אויף זייער נאָמען.

64 די דאָזיקע האָבן געזוכט זייער יחוס-בריוו, און ער איז ניט געפֿונען געוואָרן, און זיי זײַנען געהאַלטן געוואָרן פֿאַר אומווערדיק צו דער כּהונה. 65 און דער תִּרשָׁתאָ האָט זיי פֿאַרזאָגט, אַז זיי זאָלן ניט עסן פֿון דעם גאָר הייליקן, ביז אַ כֹּהן וועט אויפֿשטיין מיט אורים-ותּומים.

66 די גאַנצע עדה אין איינעם איז געווען צוויי און פֿערציק טויזנט דרײַ הונדערט און זעכציק; 67 אַחוץ זייערע קנעכט און זייערע דינסטן; די דאָזיקע זײַנען געווען זיבן טויזנט דרײַ הונדערט זיבן און דרײַסיק. און זיי האָבן געהאַט זינגערס און זינגערינס צוויי הונדערט און פֿינף און פֿערציק. 68 זייערע פֿערד זײַנען געווען זיבן הונדערט זעקס און דרײַסיק; זייערע מויליאייזלען, צוויי הונדערט פֿינף און פֿערציק; 69 קעמלען פֿיר הונדערט פֿינף און דרײַסיק; אייזלען, זעקס טויזנט זיבן הונדערט און צוואַנציק.

70 און טייל פֿון צווישן די הויפּטן פֿון די פֿאָטערהײַזער האָבן געשאָנקען פֿאַר דער אַרבעט. דער תִּרשָׁתאָ האָט געגעבן פֿאַר דעם שאַץ, גאָלד טויזנט דַרכּמוֹנים, שפּרענגבעקנס פֿופֿציק, העמדלעך פֿאַר די כֹּהנים פֿינף הונדערט און דרײַסיק. 71 און טייל פֿון די הויפּטן פֿון די פֿאָטערהײַזער האָבן געגעבן פֿאַר דעם שאַץ פֿון דער אַרבעט, גאָלד צוואַנציק טויזנט דַרכּמוֹנים, און זילבער צוויי טויזנט

און צוויי הונדערט מָנֶה. 72 און וואָס דאָס איבעריקע פֿאָלק האָט
געגעבן איז געווען: גאָלד, צוואַנציק טויזנט דַרכּמוֹנים, און זילבער
צוויי טויזנט מָנֶה, און העמדלעך פֿאַר די כֹּהנים זיבן און זעכציק.

73 און די כֹּהנים און די לוִיִים, און די טויערלײַט, און די זינגערס,
און טייל פֿון דעם פֿאָלק, און די נתינים, און גאַנץ ישׂראל, האָבן זיך
באַזעצט אין זייערע שטעט.

און אַז דער זיבעטער חוֹדש איז געקומען, און די קינדער פֿון ישׂראל
זײַנען געווען אין זייערע שטעט.

ח 1 האָט זיך דאָס גאַנצע פֿאָלק אײַנגעזאַמלט אַזוי ווי איין מאַן
אויף דעם ברייטן פּלאַץ וואָס פֿאַר דעם וואַסערטויער, און זיי
האָבן גערעדט צו עזרא דעם שרײַבער, צו ברענגען דאָס בוך פֿון
תּוֹרת-משה וואָס גאָט האָט באַפֿוילן ישׂראל. 2 און עזרא דער כֹּהן
האָט געבראַכט די תּוֹרה פֿאַר דער אײַנזאַמלונג, מענער און ווײַבער,
און אַלע וואָס האָבן געקענט פֿאַרשטיין, אין ערשטן טאָג פֿון זיבעטן
חוֹדש. 3 און ער האָט דערפֿון געליינט פֿאַר דעם ברייטן פּלאַץ וואָס
פֿאַר דעם וואַסערטויער פֿון באַגינען ביז האַלבן טאָג, פֿאַר די מענער
און די ווײַבער, און די וואָס האָבן פֿאַרשטאַנען; און די אויערן פֿון
דעם גאַנצן פֿאָלק זײַנען געווען צו דעם בוך פֿון דער תּוֹרה. 4 און
עזרא דער שרײַבער איז געשטאַנען אויף אַ הילצערנעם באַלמעמער
וואָס מע האָט געמאַכט פֿאַר דער זאַך, און לעבן אים איז געשטאַנען
מַתִּתיָה, און שֶׁמַע, און עֲנָיָה, און אוּרִיָה, און חִלקִיָה, און מַעֲשֵׂיָה,
אויף זײַן רעכטער זײַט; און פֿון זײַן לינקער זײַט, פּדָיָה, און מִישָׁאֵל,
און מַלכִּיָה, און חָשוּם, און חַשבַדָנָה, זכַריָה, משוּלָם. 5 און עזרא
האָט געעפֿנט דאָס בוך פֿאַר די אויגן פֿון גאַנצן פֿאָלק, וואָרום ער
איז געווען איבער דעם גאַנצן פֿאָלק; און ווי ער האָט אויפֿגעעפֿנט,
האָט דאָס גאַנצע פֿאָלק זיך אויפֿגעשטעלט. 6 און עזרא האָט
געלויבט יהוה דעם גרויסן גאָט, און דאָס גאַנצע פֿאָלק האָט
געענטפֿערט: ”אָמן! אָמן!“ מיט אויפֿגעהויבענע הענט, און זיי האָבן
זיך געבייגט און זיך געבוקט צו גאָט מיטן פּנים צו דער ערד. 7 און
יֵשוּעַ, און בָּני, און שֵׁרֵבְיָה, יָמִין, עַקוּב, שַׁבתַי, הוֹדִיָה, מַעֲשֵׂיָה,

קליטאָ, עֲזַרְיָה, יוֹזָבָד, חָנָן, פְּלָאיָה, די לוִיִים, האָבן געגעבן דעם
פֿאָלק צו פֿאַרשטיין די תּוֹרה, און דאָס פֿאָלק איז געשטאַנען אויף
זייער אָרט. 8 און זיי האָבן געלייענט פֿון דער תּוֹרה פֿון גאָט קלאָר,
און געמאַכט שׂכלדיק און געגעבן צו פֿאַרשטיין דאָס געלייענטע.

9 און נְחֶמְיָה, דאָס איז דער תִּרְשָׁתָא, און עזרא דער כֹּהן, דער
שרייַבער, און די לוִיִים וואָס האָבן געגעבן דעם פֿאָלק צו פֿאַרשטיין,
האָבן געזאָגט צום גאַנצן פֿאָלק: הייַנטיקער טאָג איז הייליק צו יהוה
אייַער גאָט; איר זאָלט ניט טרויערן און ניט וויינען. וואָרום דאָס
גאַנצע פֿאָלק האָט געוויינט, אַז זיי האָבן געהערט די ווערטער פֿון
דער תּוֹרה. 10 און ער האָט צו זיי געזאָגט: גייט עסט פֿעטע שפּייַזן,
און טרינקט זיסע געטראַנקען, און שיקט חלקים צו דעם וואָס בייַ
אים איז ניט אָנגעגרייט, וואָרום דער טאָג איז הייליק צו אונדזער
גאָט; און איר זאָלט אייַך ניט קלעמען, וואָרום די פֿרייד פֿון גאָט איז
אייַער שטאַרקייט. 11 און די לוִיִים האָבן אייַנגעשטילט דאָס גאַנצע
פֿאָלק, אַזוי צו זאָגן: זייַט שטיל, וואָרום דער טאָג איז הייליק, און
איר זאָלט אייַך ניט קלעמען. 12 און דאָס גאַנצע פֿאָלק איז געגאַנגען
עסן און טרינקען, און זיך שיקן חלקים, און מאַכן אַ גרויסע שׂמחה,
וואָרום זיי האָבן פֿאַרשטאַנען די ווערטער וואָס מע האָט זיי
געלערנט.

13 און אויפֿן צווייטן טאָג האָבן זיך אייַנגעזאַמלט די הויפּטן פֿון די
פֿאָטערהייַזער פֿון דעם גאַנצן פֿאָלק, די כֹּהנים, און די לוִיִים, צו
עזרא דעם שרייַבער, כּדי זיך צו קליגן אין די ווערטער פֿון דער תּוֹרה.
14 און זיי האָבן געפֿונען געשריבן אין דער תּוֹרה וואָס גאָט האָט
באַפֿוילן דורך משהן, אַז די קינדער פֿון ישׂראל זאָלן זיצן אין סוכּות
אין דעם יָום-טוֹב פֿון זיבעטן חוֹדש; 15 און אַז זיי זאָלן באַקאַנט
מאַכן און אַרויסלאָזן אַן אויסרוף אין אַלע זייערע שטעט, און אין
ירושָלַיִם, אַזוי צו זאָגן: גייט אַרויס אין די בערג, און ברענגט
איילבערטצווייַגן, און איילבוימצווייַגן, און מירטנצווייַגן, און
טייטלצווייַגן, און צווייַגן פֿון געדיכטע ביימער, צו מאַכן סוכּות אַזוי
ווי עס שטייט געשריבן.

16 איז דאָס פֿאָלק אַרויסגעגאַנגען, און זיי האָבן געבראַכט, און האָבן
געמאַכט סוכּות איטלעכער אויף זייַן דאַך, און אין זייערע הויפֿן,
און אין די הויפֿן פֿון גאָטס הויז, און אויף דעם ברייטן פּלאַץ

פֿון וואַסערטויער, און אויף דעם ברייטן פּלאַץ פֿון טויער פֿון
אפֿרים. 17 און די גאַנצע עדה וואָס האָט זיך אומגעקערט פֿון
געפֿאַנגענשאַפֿט האָט געמאַכט סוכּות, און זיי זײַנען געזעסן אין
סוכּות; וואָרום די קינדער פֿון ישׂראל האָבן אַזוי ניט געטאָן פֿון די
טעג פֿון יֵשוּעַ דעם זון פֿון נון אָן ביז אויף יענעם טאָג. און עס איז
געווען זייער אַ גרויסע שׂמחה. 18 און ער האָט געלייענט פֿון דעם
בוך פֿון גאָטס תּוֹרה טאָג אין טאָג, פֿון ערשטן טאָג ביזן לעצטן טאָג;
און זיי האָבן געמאַכט יָום-טוֹב זיבן טעג, און אויפֿן אַכטן טאָג אַ
הייליקע אײַנזאַמלונג, אַזוי ווי דער דין.

ט 1 און אין פֿיר און צוואַנציקסטן טאָג פֿון דעם דאָזיקן חוֹדש
האָבן זיך אײַנגעזאַמלט די קינדער פֿון ישׂראל מיט פֿאַסטן, און
מיט זאַק און ערד אויף זיך. 2 און די קינדער פֿון ישׂראל האָבן זיך
אָפּגעשיידט פֿון אַלע פֿרעמדגעבאָרענע, און זיי זײַנען געשטאַנען און
האָבן זיך מתוודה געווען אויף זייערע זינד, און די פֿאַרברעכן פֿון
זייערע עלטערן. 3 און זיי זײַנען געשטאַנען אויף זייער אָרט און האָבן
געלייענט אין דעם בוך פֿון דער תּוֹרה פֿון יהוה זייער גאָט אַ פֿערטל
טאָג, און אַ פֿערטל טאָג האָבן זיי זיך מתוודה געווען, און זיך געבוקט
צו יהוה זייער גאָט. 4 און יֵשוּעַ, און בָני, קַדמיאֵל, שבַניָה, בוּני,
שֵרֵביָה, בָני, כּנָני, האָבן זיך אויפֿגעשטעלט אויף דער בימה פֿון די
לוִיִים, און זיי האָבן געשריען אויף אַ הויכן קָול צו יהוה זייער גאָט.

5 און די לוִיִים, יֵשוּעַ, און קַדמיאֵל, בָני, חֲשַבנִיָה, שֵרֵביָה, הוֹדִיָה,
שבַניָה, פּתַחיָה, האָבן געזאָגט: שטייט אויף, לויבט יהוה אײַער גאָט
פֿון אייביק ביז אייביק; און לאָז מען לויבן דײַן פּראַכטיקן נאָמען
וואָס איז דערהויבן איבער יעטוועדער לויב און רימונג.

6 דו יהוה ביסט אַליין; דו האָסט געמאַכט די הימלען, די הימלען פֿון
די הימלען, און זייער גאַנצן חיל, די ערד און אַלץ וואָס אויף איר, די
ימען און אַלץ וואָס אין זיי, און דו האַלטסט זיי אַלעמען אויף, און
דער חיל פֿון הימל בוקט זיך צו דיר. 7 דו ביסט יהוה דער גאָט
וואָס האָסט אויסדערוויילט אַבֿרָמען, און אים אַרויסגעצויגן פֿון
אור-כַּשׂדים, און געמאַכט זײַן נאָמען אַבֿרָהָם. 8 און האָסט געפֿונען
זײַן האַרץ געטרײַ פֿאַר דיר, און האָסט געשלאָסן מיט אים אַ בונד צו

געבן דאָס לאַנד פֿון דעם כּנַעֲנִי, דעם חִתִּי, דעם אֱמוֹרִי, און דעם
פּרִזִי, און דעם יבוּסִי, און דעם גִרגָשִי – עס צו געבן צו זײַן זאָמען;
און האָסט מקיים געווען דײַנע ווערטער, וואָרום אַ גערעכטער
ביסטו. 9 און דו האָסט געזען די פּײַן פֿון אונדזערע עלטערן אין
מִצרַיִם, און האָסט געהערט זייער געשריי בײַם ים-סוף. 10 און
האָסט געמאַכט צייכנס און וווּנדער אויף פּרעהן, און אויף אַלע זײַנע
קנעכט, און אויף דעם גאַנצן פֿאָלק פֿון זײַן לאַנד, וואָרום האָסט
געוווּסט, אַז זיי האָבן געמוטוויליקט איבער זיי; און האָסט דיר
געמאַכט אַ נאָמען אַזוי ווי הײַנטיקן טאָג. 11 און דעם ים האָסטו
געשפּאָלטן פֿאַר זיי, און זיי זײַנען דורכגעגאַנגען אין מיטן אים אין
טריקעניש און זייערע נאָכיאָגער האָסטו אַרײַנגעוואָרפֿן אין די
טיפֿענישן אַזוי ווי אַ שטיין אין מאַכטיקע וואַסערן. 12 און מיט אַ
זײַל פֿון וואָלקן האָסטו זיי געפֿירט בײַ טאָג, און מיט אַ זײַל פֿון
פֿײַער בײַ נאַכט, כּדי זיי צו לײַכטן דעם וועג וואָס זיי זאָלן אויף אים
גיין. 13 און אויפֿן באַרג סִינַי האָסטו אַראָפּגענידערט, און גערעדט צו
זיי פֿון הימל, און האָסט זיי געגעבן ריכטיקע געזעצן, און אמתע
לערנונגען, גוטע חוקים און געבאָט. 14 און דײַן הייליקן שבת
האָסטו זיי געלאָזט וויסן, און האָסט זיי באַפֿוילן געבאָט און געזעצן
און אַ תּוֹרה דורך משה דײַן קנעכט. 15 און ברויט פֿון הימל האָסטו
זיי געגעבן פֿאַר זייער הונגער, און וואַסער האָסטו זיי פֿון פֿעלז
אַרויסגעצויגן פֿאַר זייער דאָרשט, און האָסט זיי געהייסן קומען אַרבן
דאָס לאַנד וואָס דו האָסט אויפֿגעהויבן דײַן האַנט זיי צו געבן.
16 אָבער זיי אַזוי ווי אונדזערע עלטערן האָבן געמוטוויליקט און
האַרט געמאַכט זייער נאַקן, און זיי האָבן ניט צוגעהערט צו דײַנע
געבאָט, 17 און ניט געוואָלט געהאָרכן, און זיי האָבן ניט געדאַכט אָן
דײַנע וווּנדער וואָס דו האָסט מיט זיי געטאָן; נאָר זיי האָבן האַרט
געמאַכט זייער נאַקן, און געמאַכט אַ הויפּטמאַן זיך אומצוקערן צו
זייער קנעכטשאַפֿט אין זייער ווידערשפּעניקייט. אָבער דו ביסט אַ
גאָט פֿון פֿאַרגעבונג, לײַטזעליק און דערבאַרימדיק, אײַנגעהאַלטן אין
צאָרן און רײַך אין גענאָד, און האָסט זיי ניט פֿאַרלאָזן. 18 אַפֿילו אַז
זיי האָבן זיך געמאַכט אַ געגאָסן קאַלב, און זיי האָבן געזאָגט: ”דאָס
איז דײַן גאָט וואָס האָט דיך אויפֿגעבראַכט פֿון מִצרַיִם“, און זיי האָבן
באַגאַנגען גרויסע לעסטערונגען, 19 האָסטו פֿון דעסט וועגן אין דײַן
גרויס דערבאַרימונג זיי ניט פֿאַרלאָזן אין דער מדבר; דער זײַל פֿון
וואָלקן האָט זיך ניט אָפּגעטאָן פֿון זיי בײַ טאָג, כּדי זיי צו פֿירן אויפֿן
וועג, און דער זײַל פֿון פֿײַער בײַ נאַכט, כּדי זיי צו לײַכטן דעם וועג

וואָס זיי זאָלן אויף אים גיין. 20 און דײַן גוטן גײַסט האָסטו געגעבן,
זיי צו קליגן, און דײַן מַן האָסטו ניט פֿאַרמיטן פֿון זייער מויל, און
וואַסער האָסטו זיי געגעבן פֿאַר זייער דאָרשט. 21 און פֿערציק יאָר
האָסטו זיי אויסגעהאַלטן אין דער מדבר; גאָרנישט האָט זיי געפֿעלט;
זייערע קליידער זײַנען ניט אָפּגעטראָגן געוואָרן, און זייערע פֿיס
זײַנען ניט אויפֿגעלאָפֿן.

22 און האָסט זיי געגעבן קיניגרײַכן און פֿעלקער, און האָסט זיי
אויסגעטיילט לויט גרענעצן; און זיי האָבן געאַרבט דאָס לאַנד פֿון
סיחוֹנען – דאָס לאַנד פֿון דעם מלך פֿון חֶשבּוֹן, און דאָס לאַנד פֿון
עוֹג דעם מלך פֿון בשָן. 23 און זייערע קינדער האָסטו געמערט אַזוי
ווי די שטערן פֿון הימל, און האָסט זיי געבראַכט אין דעם לאַנד וואָס
דו האָסט געהייסן זייערע עלטערן קומען אַרבן. 24 און די קינדער
זײַנען געקומען, און האָבן געאַרבט דאָס לאַנד, און דו האָסט
אונטערטעניק געמאַכט פֿאַר זיי די באַוווינער פֿון לאַנד, די כּנַעֲנים,
און האָסט זיי געגעבן אין זייער האַנט, מיט זייערע מלכים און די
פֿעלקער פֿון לאַנד, צו טאָן מיט זיי לויט זייער ווילן. 25 און זיי האָבן
באַצוווּנגען באַפֿעסטיקטע שטעט און פֿעטע ערד, און האָבן געאַרבט
הײַזער פֿול מיט כּל-טובֿ, ברונעמער אויסגעהאַקטע, ווײַנגערטענער
און איילבערטגערטנער, אוןביימער צום עסן לרָובֿ; און זיי האָבן
געגעסן און זײַנען זאַט און פֿעט געוואָרן, און האָבן זיך וווּיל געטאָן
מיט דײַן גרויס גוטס.

26 און זיי האָבן ווידערשפּעניקט און זיך געשטעלט אַקעגן דיר, און
זיי האָבן אַוועקגעוואָרפֿן דײַן תּוֹרה הינטער זייער רוקן, און האָבן
געהרגעט דײַנע נבֿיאים וואָס האָבן זיי געוואָרנט, כּדי זיי אומצוקערן
צו דיר, און זיי האָבן באַגאַנגען גרויסע לעסטערונגען. 27 און דו
האָסט זיי געגעבן אין דער האַנט פֿון זייערע דריקער, און זיי האָבן זיי
געדריקט. און אין דער צײַט פֿון זייער נויט פֿלעגן זיי שרײַען צו דיר,
און דו פֿון הימל פֿלעגסט זיי צוהערן, און לויט דײַן גרויס
דערבאַרימונג פֿלעגסטו זיי געבן העלפֿער וואָס זאָלן זיי העלפֿן פֿון
דער האַנט פֿון זייערע דריקער. 28 אָבער ווי זיי איז באַרוט געוואָרן,
פֿלעגן זיי ווידער שלעכטס טאָן פֿאַר דיר; און דו האָסט זיי
איבערגעלאָזן אין דער האַנט פֿון זייערע פֿײַנט, און זיי האָבן
געוועלטיקט איבער זיי; און זיי האָבן ווידער געשריען צו דיר, און דו
פֿון הימל פֿלעגסט צוהערן און זיי מציל זײַן לויט דײַן דערבאַרימונג

פֿיל מאָל. 29 און האָסט זיי געוואָרנט, כּדי זיי אומצוקערן צו דײַן
תּוֹרה, אָבער זיי האָבן געמוטוויליקט, און האָבן ניט צוגעהערט צו
דײַנע געבאָט, נאָר געזינדיקט אַקעגן דײַנע געזעצן, וואָס אַז אַ
מענטש טוט זיי, לעבט ער דורך זיי; און זיי האָבן געקערט אַ
ווידערשפּעניקן רוקן, און האָבן האַרט געמאַכט זייער נאַקן, און ניט
צוגעהערט. 30 און האָסט זיי אָפּגעצויגן פֿיל יאָרן, און האָסט זיי
געוואָרנט מיט דײַן גײַסט דורך דײַנע נבֿיאים, אָבער זיי האָבן ניט
צוגעלייגט דאָס אויער; און דו האָסט זיי געגעבן אין דער האַנט פֿון
די פֿעלקער פֿון די לענדער. 31 אָבער אין דײַן גרויס דערבאַרימונג
האָסטו ניט געמאַכט פֿון זיי אַ פֿאַרלענדונג, און האָסט זיי ניט
פֿאַרלאָזן, וואָרום אַ גאָט אַ לײַטזעליקער און אַ דערבאַרימדיקער
ביסטו.

32 און אַצונד, אונדזער גאָט, דער גרויסער, שטאַרקער, און
פֿאָרכטיקער גאָט, וואָס היט דעם בונד און די גענאָד, זאָל ניט
ווינציק זײַן פֿאַר דיר אַלדי מאַטערניש וואָס האָט געטראָפֿן אונדז,
אונדזערע מלכים, אונדזערע האַרן, און אונדזערע כֹּהנים, און
אונדזערע נבֿיאים, און אונדזערע עלטערן, און דײַן גאַנצן פֿאָלק, פֿון
די טעג פֿון די מלכים פֿון אַשור אָן ביז אויף הײַנטיקן טאָג. 33 יאָ, דו
ביסט גערעכט אין אַלץ וואָס איז געקומען אויף אונדז, וואָרום דו
האָסט געטאָן וואָרהאַפֿטיק, און מיר האָבן שלעכטס געטאָן. 34 און
אונדזערע מלכים, אונדזערע האַרן, אונדזערע כֹּהנים, און אונדזערע
עלטערן, האָבן ניט געטאָן דײַן תּוֹרה, און ניט פֿאַרנומען דײַנע
געבאָט, און דײַנע אָנזאָגן וואָס דו האָסט זיי אָנגעזאָגט. 35 וואָרום
אַז זיי זײַנען געווען אין זייער מלוכה, און אין דײַן גרויסן גוטס וואָס
דו האָסט זיי געגעבן, און אין דעם ברייטן און פֿעטן לאַנד וואָס דו
האָסט איבערגעגעבן צו זיי, האָבן זיי דיר ניט געדינט, און זיי האָבן
זיך ניט אומגעקערט פֿון זייערע שלעכטע מעשׂים.

36 אָט זײַנען מיר הײַנט קנעכט, און דאָס לאַנד וואָס דו האָסט
געגעבן אונדזערע עלטערן, צו עסן איר פּרוכט און איר גוטס, אָט
זײַנען מיר קנעכט דערויף; 37 און זי מערט איר תּבֿואה פֿאַר די
מלכים וואָס דו האָסט געגעבן איבער אונדז פֿאַר אונדזערע זינד; און
זיי געוועלטיקן איבער אונדזערע לײַבער, און איבער אונדזערע
בהמות, לויט זייער ווילן, און מיר זײַנען אין גרויס נויט.

י 1 אָבער בײַ אַלעם דעם שליסן מיר אַן אָפּמאַך, און שרײַבן זיך
אונטער; און אויף דעם געחתמעטן [געשריפֿטס] זײַנען אונדזערע
האַרן, אונדזערע לוִיִים, אונדזערע כֹּהנים.

2 און אויף די געחתמעטע [געשריפֿטסן] זײַנען געווען: נחֶמיָה דער
תִּרשָׁתאָ, דער זון פֿון חכַליָהן, און צִדקִיָה; 3 שׂרָיָה, עַזַריָה, יִרמיָה;
4 פּשחור, אַמַריָה, מַלכִּיָה; 5 חַטוש, שבַניָה, מַלוך; 6 חָרִם, מרֵמוֹת,
עוֹבַדיָה; 7 דניאל, גִנתוֹן, ברוך; 8 משולָם, אַבִיָה, מִיָמִן; 9 מַעַזיָה,
בִלגַי, שמַעיָה. דאָס זײַנען די כֹּהנים.

10 און די לוִיִים: יֵשוּעַ דער זון פֿון אַזַניָהן, בִנוּי פֿון די קינדער פֿון
חֵנָדָד, קַדמיאֵל; 11 און זײערע ברידער: שבַניָה, הוֹדִיָה, קליטאָ,
פּלאָיָה, חָנָן; 12 מיכאָ, רחוב, חשַביָה; 13 זַכּור, שֵרֵביָה, שבַניָה;
14 הוֹדִיָה, בָני, בנינו.

15 די הויפּטן פֿון דעם פֿאָלק: פּרעוֹש, פּחת-מוֹאָב, עֵילָם, זַתּוא, בָני;
16 בוני, עַזגָד, בֵבַי; 17 אַדוֹניָה, בִגוַי, עָדין; 18 אָטֵר, חִזקִיָה, עַזור;
19 הוֹדִיָה, חָשום, בֵצָי; 20 חָריף, עֲנָתוֹת, נֵיבַי; 21 מַגפּיעָש, משולָם,
חֵזיר; 22 משֵיזַבאֵל, צָדוק, יַדוּעַ; 23 פּלַטיָה, חָנָן, עֲנָיָה; 24 הוֹשֵעַ,
חַנַניָה, חשוב; 25 הַלוֹחֵש, פּלחאָ, שוֹבֵק; 26 רחום, חַשַבנָה, מַעֲשֵׂיָה;
27 און אַחִיָה, חָנָן, עָנָן; 28 מַלוך, חָרִם, בַעֲנָה.

29 און דאָס איבעריקע פֿאָלק, די כֹּהנים, די לוִיִים, די טויערלײַט, די
זינגערס, די נתינים, און אַלע וואָס האָבן זיך אָפּגעשיידט פֿון די
פֿעלקער פֿון די לענדער צו דער תּורה פֿון גאָט, זײערע ווײַבער,
זײערע זין, און זײערע טעכטער, איטלעכער וואָס האָט געוווּסט און
פֿאַרשטאַנען, 30 האָבן זיך געהאַלטן אָן זײערע ברידער, זײערע
גרויסע לײַט, און זײ זײַנען אַרײַן אין אַ קללה און אין אַ שבֿועה צו
גײן אין דער תּורה פֿון גאָט וואָס איז געגעבן געוואָרן דורך דער
האַנט פֿון משה דעם קנעכט פֿון גאָט, און צו היטן און צו טאָן אַלע
געבאָט פֿון יהוה אונדזער האַר, און זײַנע געזעצן און זײַנע חוקים;
31 און אַז מיר זאָלן ניט געבן אונדזערע טעכטער צו די פֿעלקער פֿון
לאַנד, און זײערע טעכטער ניט נעמען פֿאַר אונדזערע זין; 32 און די
פֿעלקער פֿון לאַנד וואָס ברענגען סחוֹרות און אַלערלײ תּבֿואה אין
טאָג פֿון שבת צו פֿאַרקויפֿן, זאָלן מיר פֿון זײ ניט קויפֿן אום שבת

אָדער אין אַ הייליקן טאָג; און אַז מיר זאָלן אָפּלאָזן דאָס פֿעלד אין
זיבעטן יאָר, און איטלעכן חובֿ.

33 און מיר האָבן געשטעלט אויף אונדז אַ מִצווה, אַרויפֿצולייגן אויף
זיך אַ דריטל שֶׁקל אַ יאָר פֿאַר דעם דינסט פֿון אונדזער גאָטס הויז,
34 פֿאַר דעם אויסגעלייגטן ברויט, און דעם שטענדיקן שפּײַזאָפּפֿער,
און פֿאַר דעם שטענדיק בראַנדאָפּפֿער פֿון די שבתים, פֿון ראש-
חודש, פֿאַר די יָום-טוֹבים; און פֿאַר די געהייליקטע קרבנות, און פֿאַר
די זינדאָפּפֿער מכפּר צו זײַן אויף ישׂראל, און פֿאַר דער גאַנצער
אַרבעט פֿון אונדזער גאָטס הויז. 35 און מיר האָבן גוֹרל געוואָרפֿן, די
כֹּהנים, די לוִיִים, און דאָס פֿאָלק, וועגן דער גאָב פֿון האָלץ צו
ברענגען אין הויז פֿון אונדזער גאָט לויט אונדזערע פֿאָטערהײַזער
אין געשטעלטע צײַטן יאָר אין יאָר, אויף צו ברענען אויף דעם מזבח
פֿון יהוה אונדזער גאָט, אַזוי ווי עס שטייט געשריבן אין דער תּוֹרה.
36 און צו ברענגען די ערשטצײַטיקע פֿון אונדזער ערד, און די
ערשטצײַטיקע פֿון יעטוועדער פֿרוכט פֿון אַלערליי ביימער, יאָר אין
יאָר, אין הויז פֿון גאָט; 37 און די בכוֹרים פֿון אונדזערע זין, און פֿון
אונדזערע בהמות, אַזוי ווי עס שטייט געשריבן אין דער תּוֹרה, און די
בכוֹרים פֿון אונדזערע רינדער און אונדזערע שאָף, צו ברענגען אין
הויז פֿון אונדזער גאָט, צו די כֹּהנים וואָס באַדינען אין הויז פֿון
אונדזער גאָט. 38 און אַז דאָס ערשטע פֿון אונדזערע טייגמולטערס,
און אונדזערע אָפּשיידונגען, און פֿון דער פֿרוכט פֿון אַלערליי ביימער,
פֿון ווײַן און אייל, זאָלן מיר ברענגען צו די כֹּהנים אין די קאַמערן
פֿון דעם הויז פֿון אונדזער גאָט; און דעם מעשׂר פֿון אונדזער ערד צו
די לוִיִים; וואָרום זיי, די לוִיִים, נעמען דעם מעשׂר אין אַלע אונדזערע
אַקערשטעט. 39 און דער כֹּהן, דער זון פֿון אַהרן, זאָל זײַן מיט די
לוִיִים, ווען די לוִיִים נעמען מעשׂר; און די לוִיִים זאָלן אַרויפֿברענגען
דעם מעשׂר פֿון מעשׂר אין הויז פֿון אונדזער גאָט, אין די קאַמערן פֿון
דעם שאַצהויז. 40 וואָרום די קינדער פֿון ישׂראל און די קינדער פֿון
לֵוִי זאָלן ברענגען די אָפּשיידונג פֿון תּבֿואה, ווײַן, און אייל, אין די
קאַמערן וואָס דאָרטן זײַנען די זאַכן פֿון הייליקטום, און פֿון די
כֹּהנים וואָס באַדינען, און פֿון די טויערלײַט, און פֿון די זינגערס; און
מיר זאָלן ניט פֿאַרלאָזן דאָס הויז פֿון אונדזער גאָט.

יא

1 און די האַרן פֿון פֿאָלק זײַנען געזעסן אין ירושָלַיִם, און
דאָס איבעריקע פֿאָלק האָט געוואָרפֿן גוֹרל, צו ברענגען
איינעם פֿון צען צו זיצן אין ירושָלַיִם דער הייליקער שטאָט, און נײַן
טײלן אין די שטעט. 2 און דאָס פֿאָלק האָט געבענטשט אַלע מענער
וואָס האָבן זיך מתנַדבֿ געווען צו זיצן אין ירושָלַיִם.

3 און דאָס זײַנען די הויפּטלײַט פֿון דער מדינה וואָס זײַנען געזעסן
אין ירושָלַיִם – און אין די שטעט פֿון יהודה זײַנען געזעסן,
איטלעכער אויף זײַן אײגנטום אין זײערע שטעט, ישׂראל, די כּהנים,
און די לוִיִים, און די נתינים, און די קינדער פֿון שלמהס קנעכט;
4 און אין ירושָלַיִם זײַנען געזעסן פֿון די קינדער פֿון יהודה, און פֿון
די קינדער פֿון בנימין.

פֿון די קינדער פֿון יהודה:

עֲתָיָה דער זון פֿון עוזִיָה דעם זון פֿון זכַריָה, דעם זון פֿון אֲמַריָה,
דעם זון פֿון שפֿטיָה, דעם זון פֿון מַהֲלַלאֵלן, פֿון די קינדער פֿון פּרֶץ;
5 און מַעֲשֵׂיָה דער זון פֿון ברוך דעם זון פֿון חוֹזֶה, דעם זון פֿון חֲזָיָה,
דעם זון פֿון עֲדָיָה, דעם זון פֿון יוֹיָריבֿ, דעם זון פֿון זכַריָה, דעם זון
פֿון דעם שִלוֹני. 6 אַלע קינדער פֿון פּרֶץ וואָס זײַנען געזעסן אין
ירושָלַיִם זײַנען געווען פֿיר הונדערט אַכט און זעכציק העלדישע
לײַט.

7 און דאָס זײַנען די קינדער פֿון בנימין:

סַלוּא דער זון פֿון משולָם דעם זון פֿון יוֹעֵד, דעם זון פֿון פּדָיָה, דעם
זון פֿון קוֹלָיָה, דעם זון פֿון מַעֲשֵׂיָה, דעם זון פֿון יתיאֵל, דעם זון פֿון
ישַעיָהן; 8 און נאָך אים גַבּי, סַלַי – נײַן הונדערט אַכט און צוואַנציק.
9 און יוֹאֵל דער זון פֿון זִכרין איז געווען דער אויפֿזעער איבער זײ,
און יהודה דער זון פֿון הַסנוּאָהן איז געווען דער צווייטער איבער דער
שטאָט.

10 פֿון די כֹּהנים:

ידַעְיָה דער זון פֿון יוֹיָריבֿן, יָכִין, 11 שׂרָיָה דער זון פֿון חִלקִיָה דעם זון
פֿון משולָם, דעם זון פֿון צָדוֹק, דעם זון פֿון מרָיוֹת, דעם זון פֿון
אַחיטוּבֿן, דעם פֿירשט פֿון גאָטס הויז, 12 און זײערע ברידער וואָס

האָבן געטאָן די אַרבעט פֿון דעם הויז – אַכט הונדערט צוויי און
צוואַנציק. און עֲדָיָה דער זון פֿון ירוֹחָם דעם זון פֿון פְּלַליָה, דעם זון פֿון
אַמצִי, דעם זון פֿון זכַריָה, דעם זון פֿון פשחור, דעם זון פֿון מַלכִּיָהן,
13 און זײַנע ברידער, הויפּטן פֿון פֿאָטערהײַזער – צוויי הונדערט
צוויי און פֿערציק. און עֲמַשסַי דער זון פֿון עֲזַראֵל דעם זון פֿון אַחזַי,
דעם זון פֿון משִׁלֵמוֹת, דעם זון פֿון אִמֵרן, 14 און זייערע ברידער,
העלדישע גיבורים – הונדערט אַכט און צוואַנציק. און דער
אויפֿזעער איבער זיי איז געווען זַבדִיאֵל דער זון פֿון הַגדולימען.

15 און פֿון די לוִיִים:

שמַעיָה דער זון פֿון חשוּב דעם זון פֿון עַזריקָם, דעם זון פֿון חשַביָה,
דעם זון פֿון בונין; 16 און שַבתַי, און יוֹזָבָד, פֿון די הויפּטן פֿון די
לוִיִים, איבער דער אויסווייניקסטער אַרבעט פֿון גאָטס הויז; 17 און
מַתַניָה דער זון פֿון מיכאָ דעם זון פֿון זַבדִי, דעם זון פֿון אָסָפֿן, דער
ערשטער אָנצוהייבן דעם לויבגעזאַנג בײַם געבעט; און בקבוקיָה דער
צווייטער צווישן זײַנע ברידער; און עַבדאָ דער זון פֿון שַמוּעַ דעם זון
פֿון גָלָל, דעם זון פֿון ידותונען. 18 אַלע לוִיִים אין דער הייליקער
שטאָט זײַנען געווען צוויי הונדערט פֿיר און אַכציק.

19 און די טויערלײַט:

עַקוב, טַלמוֹן, און זייערע ברידער וואָס האָבן געהיט בײַ די טויערן –
הונדערט צוויי און זיבעציק.

20 און די איבעריקע ישׂראל, כֹּהנים, לוִיִים, זײַנען געווען אין אַלע
שטעט פֿון יהודה, איטלעכער אויף זײַן נחלה.

21 און די נתינים זײַנען געזעסן אין עוֹפֶל; און ציחאָ און גִשפּאָ זײַנען
געווען איבער די נתינים.

22 און דער אויפֿזעער פֿון די לוִיִים אין ירושָלַיִם איז געווען עוזי דער
זון פֿון בני דעם זון פֿון חשַביָה, דעם זון פֿון מַתַניָה, דעם זון פֿון
מיכאָן, פֿון די קינדער פֿון אָסָף, די זינגערס, איבער דער ווירטשאַפֿט
פֿון גאָטס הויז. 23 וואָרום אַ באַפֿעל פֿון מלך איז געווען וועגן זיי,
און אַ פֿעסטע באַשטימונג וועגן די זינגערס, לויט דעם באַדאַרף פֿון
איטלעכן טאָג. 24 און פּתַחיָה דער זון פֿון משֵיזַבאֵלן, פֿון די קינדער

פֿון זֶרַח דעם זון פֿון יהודהן, איז געווען לעבן דעם מלך פֿאַר
איטלעכער זאַך פֿון פֿאָלק.

25 און וועגן די דערפֿער מיט זייערע פֿעלדער: זײַנען טייל פֿון יהודה
געזעסן אין קִריַת-אַרבע און אירע אַרומיקע ערטער, און אין דיבֿוֹן
און אירע אַרומיקע ערטער, און אין איקַבֿצְאֵל און אירע דערפֿער;
26 און אין יֵשוּעַ, און אין מוֹלָדָה, און אין בית-פֶּלֶט; 27 און אין
חֲצַר-שוּעָל, און אין בְּאֵר-שֶׁבַֿע און אירע אַרומיקע ערטער; 28 און
אין ציקלַג, און אין מכוֹנָה און אין אירע אַרומיקע ערטער; 29 און
אין עֵין-רִמוֹן, און אין צָרעָה, און אין יַרמות, 30 זָנוֹחַ, עֲדולָם, און
זייערע דערפֿער, לָכִיש און אירע פֿעלדער, עֲזֵקָה און אירע אַרומיקע
ערטער. און זיי האָבן געלאַגערט פֿון בְּאֵר-שֶׁבַֿע ביז דעם טאָל פֿון
הִנוֹם.

31 און די קינדער פֿון בנימין, פֿון גֶבַֿע אָן, אין מִכמָש, און עַיָה, און
בית-אֵל און אירע אַרומיקע ערטער, 32 עֲנָתוֹת, נוֹבֿ, עֲנַניָה, 33 חצוֹר,
רָמָה, גִתַּיִם, 34 חדיד, צבֿוֹעִים, נבֿלָט, 35 לוֹד, און אוֹנוֹ, גֵי-חֲרָשים.
36 און פֿון די לוִיִים זײַנען עטלעכע אָפּטיילונגען פֿון יהודה אַריבער
צו בנימין.

יב

1 און דאָס זײַנען די כֹּהנים און די לוִיִים וואָס זײַנען
אַרויפֿגעגאַנגען מיט זרובבֿל דעם זון פֿון שְאַלתּיאֵלן, און
יֵשועַן: שׂרָיָה, ירמיָה, עזרא; 2 אַמַריָה, מַלוך, חַטוש; 3 שכַניָה, רחום,
מרֵמוֹת; 4 עִדוֹא, גִנתוי, אַבִֿיָה; 5 מִיָמין, מַעַדיָה, בלגָה; 6 שמַעיָה, און
יוֹיָרִיבֿ, ידַעְיָה, 7 סַלו, עָמוֹק, חִלקִיָה, ידַעְיָה. די דאָזיקע זײַנען געווען
די הויפּטן פֿון די כֹּהנים און זייערע ברידער אין די טעג פֿון יֵשועַן.

8 און די לוִיִים: יֵשועַ, בנוי, קַדמיאֵל, שֵרֵבֿיָה, יהודה, מַתַּניָה אויף די
לויבגעזאַנגען, ער און זײַנע ברידער. 9 און בקבוקיָה, און עוני, זייערע
ברידער, אַקעגן זיי אין וואַכן.

10 און יֵשועַ האָט געבאָרן יוֹיָקימען, און יוֹיָקים האָט געבאָרן
אֶליָשיבֿן, און אֶליָשיבֿ האָט געבאָרן יוֹיָדָען, 11 און יוֹיָדָע האָט
געבאָרן יוֹנָתָנען, און יוֹנָתָן האָט געבאָרן יַדועַן.

12 און אין די טעג פֿון יוֹיָקימען זײַנען געווען כֹּהנים הויפּטן פֿון
פֿאָטערהײַזער: פֿון שׂרָיָה, מרָיָה; פֿון ירמיָה, חנַניָה; 13 פֿון עזרא,
משולָם; פֿון אַמַריָה, יהוֹחָנָן; 14 פֿון מליכו, יוֹנָתָן; פֿון שבַניָה, יוֹסף;
15 פֿון חָרִם, עַדנאָ; פֿון מרָיוֹת, חֶלקַי; 16 פֿון עִדוֹא, זחַריָה; פֿון גִנתוֹן,
משולָם; 17 פֿון אַביָה, זִכרי; פֿון מִניָמין, ... ; פֿון מוֹעַדיָה, פּלטַי;
18 פֿון בלגָה, שַמוּעַ; פֿון שמַעיָה, יהוֹנָתָן; 19 און פֿון יוֹיָריבֿ, מַתּנַי;
פֿון ידַעְיָה, עוזי; 20 פֿון סַלַי, קַלַי; פֿון עָמוק, עֵבר; 21 פֿון חִלקִיָה,
חַשַביָה; פֿון ידַעְיָה, נתַנאֵל.

22 פֿון די לוִיִם זײַנען אין די טעג פֿון אֶליָשיבֿן, יוֹיָדָען, און יוֹחָנָנען,
און יַדוּעַן, פֿאַרשריבן געוואָרן די הויפּטן פֿון די פֿאָטערהײַזער;
דעסגלײַכן פֿון די כֹּהנים בעת דער מלוכה פֿון דָריָוֶש פֿון פּרַס.

23 פֿון די קינדער פֿון לֵוִי זײַנען די הויפּטן פֿון די פֿאָטערהײַזער
געווען פֿאַרשריבן אין בוך פֿון די צײַטגעשעענישן, און ביז די טעג פֿון
יוֹחָנָן דעם זון פֿון אֶליָשיבֿן. 24 און די הויפּטן פֿון די לוִיִם זײַנען
געווען: חשַביָה, שֵרֵביָה, און יֵשוּעַ דער זון פֿון קַדמיאֵלן, מיט זייערע
ברידער אַקעגן זיי, אויף צו דאַנקען און צו לויבן לויט דעם באַפֿעל
פֿון דוד דעם געטלעכן מאַן, אַ וואַך איבער אַ וואַך. 25 מַתַּניָה, און
בקבוקיָה, עוֹבַדיָה, משולָם, טַלמוֹן, עַקובֿ, זײַנען געווען היטער,
טויערלײַט צו היטן בײַ די זאַמלהײַזער פֿון די טויערן. 26 די דאָזיקע
זײַנען געווען אין די טעג פֿון יוֹיָקים דעם זון פֿון יֵשוּעַ דעם זון פֿון
יוֹצָדָקן, און אין די טעג פֿון נחֶמיָה דעם פּירשט, און עזרא דעם כֹּהן,
דעם שרײַבער.

27 און בײַ דער באַנײַאונג פֿון דער מויער פֿון ירושָלַיִם, האָט מען
אויפֿגעזוכט די לוִיִם פֿון אַלע זייערע ערטער, זיי צו ברענגען קיין
ירושָלַיִם כְּדי צו מאַכן אַ באַנײַאונג מיט שׂמחה, און מיט
דאַנקגעבונגען, און מיט געזאַנג, מיט צימבלען, גיטאַרן, און האַרפֿן.
28 און די קינדער פֿון די זינגער האָבן זיך אײַנגעזאַמלט אי פֿון דער
געגנט אַרום ירושָלַיִם, אי פֿון די דערפֿער פֿון די נטוֹפָתים; 29 און פֿון
בית־גִלגָל, און פֿון די פֿעלדער פֿון גֶבַע און עַזמָוֶת; וואָרום די
זינגערס האָבן זיך אויפֿגעבויט דערפֿער אַרום ירושָלַיִם. 30 און די
כֹּהנים און די לוִיִם האָבן זיך געריייניקט, און זיי האָבן געריייניקט
דאָס פֿאָלק, און די טויערן, און די מויער.

31 און איך האָב אַרויפֿגעבראַכט די האַרן פֿון יהודה אויף דער מויער;
און איך האָב איינגעשטעלט צוויי גרויסע לויב-מחנות און הַקָפֿות
רעכטס אויף דער מויער צום מיסטטויער צו. 32 און הינטער זיי איז
געגאַנגען הוֹשַעיָה, און אַ העלפֿט פֿון די האַרן פֿון יהודה; 33 און
עֲזַריָה, עזרא, און משוּלָם; 34 יהודה, און בנימין, און שמַעיָה, און
יִרמיָה. 35 און פֿון די קינדער פֿון די כֹּהנים, מיט טרומייטן: זכַריָה
דער זון פֿון יוֹנָתָן דעם זון פֿון שמַעיָה, דעם זון פֿון מַתַניָה, דעם זון
פֿון מיכָיָה, דעם זון פֿון זַכּוּר, דעם זון פֿון אָסָפֿן; 36 און זיינע
ברידער, שמַעיָה, און עֲזַראֵל, מִלֲלַי, גִלְלַי, מָעַי, נתַנאֵל, און יהודה,
חֲנָני, מיט די כּלֵי-זֶמֶר פֿון דוד דעם געטלעכן מאַן, און עזרא דער
שרייַבער זיי פֿאַרויס. 37 און בײַם קוואַלטויער, און גלייַך אַקעגן זיך,
זייַנען זיי אַרויפֿגעגאַנגען מיט די טרעפּ פֿון דודס-שטאָט אויף דעם
אַרויפֿגאַנג פֿון דער מויער, איבער דעם הויז פֿון דוד, און ביז דעם
וואַסערטויער צו מזרח. 38 און די צווייטע לויב-מחנה איז געגאַנגען
אַנטקעגן, און איך הינטער איר, מיט אַ העלפֿט פֿון פֿאָלק, אויף דער
מויער, איבער דעם טורעם פֿון די אויוונס, און ביז דער ברייטער
מויער; 39 און איבער דעם טויער פֿון אפֿרים, און איבער דעם אַלטן
טויער, און איבער דעם פֿישטויער, און דעם טורעם פֿון חנַנאֵל, און
דעם טורעם פֿון הַמֵאָה, און ביז דעם שאָפֿטויער; און זיי האָבן זיך
אָפּגעשטעלט בײַם טויער פֿון דער וואַך. 40 און די צוויי לויב-מחנות
האָבן זיך אויסגעשטעלט אין הויז פֿון גאָט, און איך, און אַ העלפֿט
פֿון די פֿאָרשטייער מיט מיר; 41 און די כֹּהנים, אֶליָקים, מַעֲשֵׂיָה,
מִנָיָמין, מיכָיָה, אֶליוֹעֵינַי, זכַריָה, חֲנַניָה, מיט טרומייטן; 42 און
מַעֲשֵׂיָה, און שמַעיָה, און אֶלעָזָר, און עוּזי, און יהוֹחָנָן, און מַלכִּיָה,
און עֵילָם, און עֶזֶר. און די זינגערס האָבן געזונגען אין דער הייך, און
יִזרַחיָה איז געווען דער אויפֿזעער. 43 און זיי האָבן געשלאַכט אין
יענעם טאָג גרויסע שלאַכטאָפּפֿער, וואָרום זיי האָבן זיך געפֿרייט,
ווייַל גאָט האָט זיי דערפֿרייט אַ גרויסע פֿרייד, און אויך די ווײַבער און
די קינדער האָבן זיך געפֿרייט; און די שׂמחה פֿון ירושָלַיִם האָט זיך
געהערט ביז אין דער ווײַטן.

44 און אין יענעם טאָג זייַנען אויפֿגעזעצט געוואָרן מענטשן אויף די
קאַמערן פֿאַר די שאַצן, פֿאַר די אָפּשיידונגען, פֿאַר די ערשטפֿרוכטן,
און פֿאַר די מַעֲשׂרוֹת, כּדי אייַנצוזאַמלען אין זיי, לויט די פֿעלדער פֿון
די שטעט, די אָפּגאָבן פֿון דער תּוֹרה פֿאַר די כֹּהנים און פֿאַר די

לוִיִים; וואָרום יהודה האָט זיך געפֿרייט מיט די כֹּהנים און מיט
די לוִיִים וואָס זײַנען דאָרטן געשטאַנען. 45 און זיי האָבן געהיט
די היטונג פֿון זייער גאָט, און די היטונג פֿון רייניקונג; דעסגלײַכן די
זינגערס, און די טויערלײַט, לויט דעם באַפֿעל פֿון דודן און זײַן זון
שלמהן. 46 וואָרום נאָך פֿון פֿאַרצײַטן, אין די טעג פֿון דודן און אָסָפֿן
זײַנען געווען אויבערזינגערס, און געזאַנגען פֿון לויב און דאַנק צו
גאָט. 47 און גאַנץ ישׂראל אין די טעג פֿון זרובבֿלן, און אין די טעג
פֿון נחֶמיָהן, האָבן געגעבן די אָפּגאָבן פֿאַר די זינגערס און די
טויערלײַט לויט דעם באַדאַרף פֿון איטלעכן טאָג; און זיי האָבן
געהייליקט פֿאַר די לוִיִים, און די לוִיִים האָבן געהייליקט פֿאַר די
קינדער פֿון אַהרן.

יג

1 אין יענעם טאָג איז געלייענט געוואָרן פֿון דעם בוך פֿון
משהן אין די אויערן פֿון פֿאָלק, און עס איז געפֿונען געוואָרן
געשריבן דערין, אַז אַן עמוני און אַ מואָבֿי זאָל ניט קומען אין דער
עדה פֿון גאָט ביז אויף אייביק, 2 ווײַל זיי זײַנען ניט אַקעגנגעקומען
די קינדער פֿון ישׂראל מיט ברויט און מיט וואַסער, און זיי האָבן
אָנגעדונגען אויף זיי בלעָמען זיי צו שילטן, נאָר אונדזער גאָט האָט
פֿאַרקערט די קללה אין אַ ברכה. 3 און עס איז געווען, ווי זיי האָבן
געהערט די תּורה, אַזוי האָבן זיי אָפּגעשיידט יעטוועדער מישונג פֿון
ישׂראל.

4 און פֿאַר דעם האָט אֶלְיָשיבֿ דער כֹּהן וואָס איז געווען געשטעלט
איבער די קאַמערן פֿון אונדזער גאָטס הויז, אַ קרובֿ פֿון טוֹבִֿיָהן,
5 געהאַט געמאַכט פֿאַר אים אַ גרויסע קאַמער, דאָרט וווּ מע האָט
פֿריער אַוועקגעלייגט דאָס שפּײַזאָפּפֿער, דעם ווײַרויך, און די כּלים,
און דעם מעשׂר פֿון תּבֿואה, ווײַן, און אייל, וואָס איז באַפֿוילן פֿאַר די
לוִיִים, און די זינגערס, און די טויערלײַט, און די אָפּשיידונג פֿאַר די
כֹּהנים. 6 און בעת דעם אַלעם בין איך ניט געווען אין ירושָלַיִם,
וואָרום אין צוויי און דרײַסיקסטן יאָר פֿון אַרתּחשַׁסתּאָ, דעם מלך
פֿון בבֿל, בין איך אַוועק צום מלך, און ערשט נאָך אַ פֿאַרלויף פֿון
טעג האָב איך זיך אָפּגעבעטן בײַם מלך. 7 און איך בין געקומען קיין
ירושָלַיִם, און האָב געמערקט דאָס בייז וואָס אֶלְיָשיבֿ האָט געטאָן

פֿון טוֹבִֿיָהס וועגן, אים צו מאַכן אַ קאַמער אין די הויפֿן פֿון גאָטס
הויז. 8 און מיך האָט זייער געערגערט, און איך האָב אַרויסגעוואָרפֿן
אַלע זאַכן פֿון טוֹבִֿיָהס הויז דרויסן פֿון דער קאַמער. 9 און איך האָב
געהייסן, און מע האָט גערייניקט די קאַמערן, און איך האָב
אומגעקערט אַהין די כּלים פֿון גאָטס הויז, דאָס שפּײַזאָפּפֿער, און
דעם ווײַרויך.

10 און איך האָב זיך דערוווּסט אַז די אָפּגאָבן פֿון די לוִיִים זײַנען ניט
געגעבן געוואָרן, און די לוִיִים און די זינגערס וואָס האָבן געטאָן די
אַרבעט, זײַנען צעלאָפֿן איטלעכער צו זײַן פֿעלד. 11 האָב איך זיך
געקריגט מיט די פֿאָרשטייער, און איך האָב געזאָגט: פֿאַר וואָס איז
פֿאַרלאָזן געוואָרן דאָס הויז פֿון גאָט? און איך האָב זיי אײַנגעזאַמלט,
און האָב זיי געשטעלט אויף זייער אָרט. 12 און גאַנץ יהודה האָבן
געבראַכט מעשׂר פֿון תּבֿואה, און אייל, און ווײַן, אין די
שאַצקאַמערן. 13 און איך האָב געמאַכט פֿאַר שאַצמײַנסטער איבער
די שאַצקאַמערן, שֶׁלֶמְיָה דעם כֹּהן, און צָדוֹק דעם שרײַבער, און
פּדָיָהן פֿון די לוִיִים, און זיי צו דער האַנט, חָנָן דעם זון פֿון זַכּוּר דעם
זון פֿון מַתַּנְיָהן, ווײַל זיי זײַנען געווען פֿאַררעכנט פֿאַר באַגלויבטע;
און אויף זיי איז געלעגן אויסצוטיילן צו זייערע ברידער.

14 געדענק מיר, גאָט מײַנער, פֿאַר דעם, און לאָז ניט אָפּגעמעקט
ווערן מײַנע גוטע זאַכן וואָס איך האָב געטאָן פֿאַר דעם הויז פֿון מײַן
גאָט, און פֿאַר זײַנע וואַכן.

15 אין יענע טעג האָב איך געזען אין יהודה ווי מע טרעט קעלטערן
אום שבת, און מע ברענגט אַרײַן די סטויגן, און מע לאָדט אָן אויף
אייזלען, און אויך ווײַן, טרויבן, און פֿײַגן, און אַלערליי משׂא, און מע
ברענגט אין ירושָׁלַיִם אין טאָג פֿון שבת; און איך האָב זיי געוואָרנט
אין דעם טאָג וואָס זיי האָבן פֿאַרקויפֿט שפּײַז. 16 אויך די צוֹרים
וואָס האָבן געוווינט אין איר, פֿלעגן ברענגען פֿיש און אַלערליי
סחוֹרה, און פֿאַרקויפֿן אום שבת צו די קינדער פֿון יהודה, און אין
ירושָׁלַיִם. 17 האָב איך זיך געקריגט מיט די אַדללײַט פֿון יהודה, און
איך האָב צו זיי געזאָגט: וואָס איז דאָס פֿאַר אַ שלעכטע זאַך וואָס
איר טוט, און פֿאַרשוועכט דעם טאָג פֿון שבת? 18 האָבן ניט אַזוי
געטאָן אײַערע עלטערן, און אונדזער גאָט האָט געבראַכט דאָס

דאָזיקע גאַנצע בייז אויף אונדז, און אויף דער דאָזיקער שטאָט? און
איר מערט נאָך גרימצאָרן אויף ישׂראל, מחַלל שבת צו זייַן?

19 און עס איז געווען, ווי די טויערן פֿון ירושָלַיִם האָבן אָנגעהויבן
ווערן טונקל פֿאַר שבת, אַזוי האָב איך געהייסן, און די טירן זייַנען
פֿאַרשלאָסן געוואָרן, און איך האָב אָנגעזאָגט, אַז מע זאָל זיי ניט
עפֿענען ביז נאָך שבת; און פֿון מייַנע יונגען האָב איך געשטעלט בייַ
די טויערן, אַז קיין משׂא זאָל ניט אַרייַנקומען אין טאָג פֿון שבת.
20 און די הענדלער און די פֿאַרקויפֿער פֿון אַלערליי סחוׂרה האָבן
גענעכטיקט דרויסן פֿון ירושָלַיִם איין מאָל און צוויי מאָל. 21 האָב
איך זיי געוואָרנט, און האָב צו זיי געזאָגט: פֿאַר וואָס נעכטיקט איר
לעבן דער מויער? אַז איר וועט עס טאָן אַ צווייט מאָל, וועל איך לייגן
אַ האַנט אויף אייַך. פֿון יענער צייַט אָן זייַנען זיי ניט געקומען אום
שבת. 22 און איך האָב אָנגעזאָגט די לוִיִם, אַז זיי זאָלן זיך רייניקן,
און קומען היטן די טויערן, כּדי צו האַלטן הייליק דעם טאָג פֿון
שבת.

דאָס אויך געדענק מיר, גאָט מייַנער, און באַשיץ מיך לויט דייַן גרויס
גענאָד.

23 אויך האָב איך אין יענע טעג געזען ייִדן וואָס האָבן גענומען
אַשדוׂדישע, עַמוׂנישע, מוׂאָבִישע ווייַבער. 24 און זייערע קינדער
האָבן האַלב גערעדט אַשדוׂדיש און האָבן ניט געקענט רעדן יהודיש,
נייַערט לויט דעם לשון פֿון דעם פֿאָלק אָדער יענעם. 25 האָב איך זיך
געקריגט מיט זיי, און איך האָב זיי געשאָלטן, און איך האָב געשלאָגן
עטלעכע פֿון זיי, און זיי געריסן פֿאַר די האָר. און איך האָב זיי
באַשוואָרן בייַ גאָט: איר זאָלט ניט געבן אייַערע טעכטער צו זייערע
זין, און ניט נעמען פֿון זייערע טעכטער פֿאַר אייַערע זין אָדער פֿאַר
אייַך אַליין. 26 האָט ניט וועגן דעם זיך פֿאַרזינדיקט שלמה דער מלך
פֿון ישׂראל, וואָס צווישן די פֿיל פֿעלקער איז ניט געווען אַ מלך אַזאַ
ווי ער, און ער איז געווען באַליבט בייַ זייַן גאָט, און גאָט האָט אים
געמאַכט פֿאַר אַ מלך איבער גאַנץ ישׂראל? אַפֿילו אים האָבן די
פֿרעמדע ווייַבער געמאַכט זינדיקן. 27 און מיר זאָלן זיך צוהערן צו
אייַך צו טאָן דאָס דאָזיקע גרויסע בייז, צו פֿעלשן אָן אונדזער גאָט,
צו נעמען פֿרעמדע ווייַבער?

28 און איינער פֿון די זין פֿון יוֹיָדָע דעם זון פֿון אֶלְיָשִׁיבֿ דעם כֹהן-גָדול איז געווען אַן איידים פֿון סַנבֿלַט דעם חוֹרוֹני, און איך האָב אים אַוועקגעיאָגט פֿון מיר.

29 געדענק זיי, גאָט מייַנער, פֿאַר די פֿאַראומווערדיקונגען פֿון דער כּהונה, און פֿון דעם בונד פֿון דער כּהונה און די לוִיִים.

30 אַזוי האָב איך זיי געריייניקט פֿון אַלעם פֿרעמדן, און איך האָב אייַנגעשטעלט די וואַכן פֿאַר די כֹהנים און פֿאַר די לוִיִים, איטלעכן אויף זייַן אַרבעט;
31 און אויף צו ברענגען האָלץ אין געשטעלטע צייַטן, און פֿאַר די ערשטצייַטיקע פֿרוכטן.

דערמאָן דאָס מיר, גאָט מייַנער, צום גוטן.

© 2005 Dworkins and Leonard Prager. All Rights Reserved.